ګیله مني سترګي

شاعر

دلاور پردېس

۱۳۸۸ لمریز

Download from: aghalibrary.com

حمد

ساتلي يې په غرونو کې مرغان په خپل قدرت
خالق دی ودان کړی ټول جهان په خپل قدرت

لويي ورسره ښه ده رحمېدلی پر هر چا دی
راپورته چې يې لمر کی پر اسمان په خپل قدرت

د خوار بنده پر ژبه لا راغلی شکر نه دی
ژوند ډېر ورته اسان کی پاک سبحان په خپل قدرت

له چا څخه دُنيا واخلي څوک واخلي له دُنيا نه
څوک ور ولي مزار ته د جانان په خپل قدرت

دا ژوند هم موږ په خپله خوښه نه تېروو دلته
پر مځکه باندې هم نه يو روان په خپل قدرت

را اوروي د شنه اسمان له خوا نه کله کله
پر موږ د رحمتونو ډک باران په خپل قدرت

اُميد لرم پردېس چې د منزل خوا ته روان وي
کړي خدای به زکندن ورته اسان په خپل قدرت

۱۳۸۲\۱\۱۰

نعت شریف

ای نسـیمه د ورتلـو سـته اُمیدونـه زمـا
د نبـي(ص) روضـې تـه یـو سـه سـلامونه زمـا

محتـرم تـه مـي اواز د سـلګو و رسـوه
نصـیب رانـه کـړل پـه لاس کـي سـره ګلونـه زمـا

ورتـه وایـه مسـلمان دی مسـلمان قتلـوي
مـورېـ څـه وکـړو ګرانـه وا وره فریادونـه زمـا

چي پـوره مـي ستا روضـې تـه سي ارمـان د ورتلـو
نـور دي خـاوري پـر دُنیـا سـي ارمـانو نـه زمـا

خـوار پـردېس دي پـه محشـر شـفاعت غوارمـه
د دې سـتړي ژونـدون ورکـړه احوالونـه زمـا

۱۳۸۵\۱۰\۲۰

مور

موري چي زړګی دي ازار نه کړمه
خپل ژوندون به هیڅکله خوار نه کړمه

ستا دُعا دي ما ته سي ډېوه د لاس
بې له دې رڼا تلل په لار نه کړمه

تا ته به په کومه ژبه مور وایم
سر چي ستا له میني نه جار نه کړمه

ځان ته به هیڅ حق د ژوندون ور نه کړم
شپې چي دي خدمت کي سهار نه کړمه

ټوله ورځ که سر پر زنګون کښېنمه
موري ستا حقونه به شمار نه کړمه

ستا خبري ټولي نیکمرغي ګڼم
ځکه خو پردېس ترې انکار نه کړمه

۱۳۸۴\۵\۱۷

د مور د نړیوالي ورځي په مناسبت

بېلتون

هغه ښايسته او نازولی اشنا
زما په غم کي زوريدلی اشنا

چي د بېلتون شپه مو منځ کي راغله
په چيغو چيغو ژړيدلی اشنا

په دې خاطر چي ما له اوره خلاص کړي
پر د ښتو غرونو ګرځيدلی اشنا

ځکه دُنيا سوه د غمونو ډکه
چي پکښې نسته زما ښکلی اشنا

د پردېس زړه ته به قرار رانه سي
چي سو تنها ورڅخه تللی اشنا

۱۳۸۶\۵\۱۴

بې صبري

د زړګـــي وینـــي رانـــه خـــوري د انتظـــار شـــېبې دي
زمـــا اشـــنا کلـــه رائـــي د انتظـــار شـــېبې دي

د یـــار لپـــاره چـــي ســـهار مـــي لـــه بـــاغچې راوړی
لاس کـــي مـــي ګـــل مـــړا وی کـــوي د انتظـــار شـــېبې دي

خـــوږه خـــوږه خنـــدا بـــه ســـتا مـــي کلـــه وځـــي لـــه زړه
ترخـــه ترخـــه ســـوه زنـــدګي د انتظـــار شـــېبې دي

شـــپه تـــر ســـبا ویښ یمـــه ســـتوري د اســـمان حســـابم
فکـــر مـــي ســـتا کـــوڅې تـــه ځـــي د انتظـــار شـــېبې دي

کلـــي کـــي اوســـه نـــه رقیـــب ســـته نـــه غمـــاز نـــه بېلتـــون
پردېســـــه دا دي آخیـــــري د انتظـــــار شـــــېبې دي

۱۳۸۴\۱۱\۳۰

اظهار

راســه اشــنا زړه مــي پــر انګــار د مینـــي وګـــوره
ډېـــر لـــري ثـــواب لـــږ ورتـــه لار د مینـــي وګـــوره

تـــا بـــه د جانـــان لاســونه ځـــان تـــه پرېښـــوولای نـــه
ای څیـــــري ګریوانـــــه انتظـــــار د مینـــــي وګـــــوره

مـــا دي صـــرف ښـــکل کـــړي دي پـــه شـــونډو د قـــدم خـــاوري
ولاړ ســـه تـــر مـــا بـــل څـــوک تـــا بعـــدار د مینـــي وګـــوره

زه کـــوم قســـم چـــي یـــو ســـاعت رانـــه هیرېـــږي نـــه
لـــري رانـــه مـــه ګرځـــه آزار د مینـــي وګـــوره

ښـــکلې پـــام د عشـــق پـــر لمـــن تـــور داغونـــه مـــه ایـــږده
هغـــه نړیـــدلی غـــر یادګـــار د مینـــي وګـــوره

نـــور پـــردېس د قطـــر او دُبـــۍ خوبونـــه نـــه وینـــي
دلتـــه پـــه ځنځیـــر ســـو ګرفتـــار د مینـــي وګـــوره

۱۳۸۴\۱۲\۲۵

د یار کلی

هر مازدیګر یې د دیدار په نوم دی
خلکو دا کلی مي د یار په نوم دی

ځکه بې واره پر تندي اوریدل
کاڼي یې هر یو د سنګسار په نوم دی

ډېر لوني ورځخه سر ټکوي
مینه کي خوند د انتظار په نوم دی

زړګیه شپه او ورځ که نه پیژني
زلفي یې شپه مخ د سهار په نوم دی

ورته کتی نه سم لیمي مي سوځي
او ر یې بل کړی د سینګار په نوم دی

د ژوند ساعت د خوشحالۍ ملګری
دیار پر شونډو د اقرار په نوم دی

پردېسه ځکه درته بیا راغلمه
ښکلی موسم د نو بهار په نوم دی

۱۳۸۵w۴w۲۸

یادګار

زه یې دیدن ته ومراغلی د مودو نه وروسته
جانان مې داسي راته وویل د سلګو نه وروسته

د زړه پر کور مې باچاهي اوس د ارمان چلیږي
د وران د ظلم پکښې تېر سو اُمیدو نه وروسته

زما ګناه نه ده ای خلکو ملامت نه یمه
ګلاب د هر سړي خوښیږي د خوشبو نه وروسته

وخته چې څومره دي زموږ په زړونو لوبې وکړې
خو بیا هم شمعه پتنګ غواړي د لمبو نه وروسته

که د غرور سر عاجزۍ ته ټیټ سو څه پروا کړي
د کبر جام لري ارمان نسکوریدو نه وروسته

جانانه ستا پښتنو سترګو نوی رنګ پیدا کی
چې دي پردېس کړمه قبول د قسمو نه وروسته

۱۳۸۲\۳\۱۳

ارمان

د لاس دي ښې خو ګلونه ګلابي راغلي
د سترګو اوښکي ورته زما په هر کلي راغلي

کوګل زندان زړه بنديوان سو د عمرونو پکښې
اوس دي يادونه ملاقات ته د بندي راغلي

ګلونه ماته د خپل ځان صفت په وار وار کوي
ښکاري چي ستا د ښکلو شونډو په سيالي راغلي

په ګلورين قلم مي ستا ښکلې تصوير جوړ کړی
ګوره خولې د رقيبانو پر تندي راغلي

په دې ناترسه مرور وخت کي يې وکړه وفا
ستا سلامونه ای اشنا په خوشحالي راغلي

الله دي را ولـه د ګل په شان ښايسته جانانه
ستا په راتلو مي د زړه بڼ ته پسرلي راغلي

راسه په غېږ غېږو سترګو يې نن وکه ديدن
پردېس ته سپين کفن وروستی جوړه کالي راغلي

۱۳۸۴\۲\۱۱

بس دی

زړه مـــي پوهیـــدلی د جانـــان خبـــري نـــه غـــواړي
بـــس دی بـــس دی نـــوري د ارمـــان خبـــري نـــه غـــواړي

ګـــل چـــي د بهـــار مـــو ســـم کـــي پـــاڼي پـــاڼي ولـــوېږي
هغـــه د بلبـــل او د بـــاغوان خبـــري نـــه غـــواړي

زړه خـــو مـــي د یـــار ډېـــرو وعـــدو اوس صـــبر کـــړی دی
ســـترګي هـــم د اوښـــکو د بـــاران خبـــري نـــه غـــواړي

زه د ســـر نـــه تیـــروم کـــه اشـــنا مـــي وفـــا کـــړې وای
چـــا ویـــل چـــي پـــردېس بـــه د تـــاوان خبـــر ي نـــه غـــواړي

۱۳۸۴\۷\۱۲

کبر جن

قدر يې د حُسن راسره دی ډېر
نه کوي خبري بيګانه دی ډېر

هري خوا ته ځي خو رخصت نه غواړي
نه هيرېږي خلکو ښايسته دی ډېر

سختي شپې د غم تيروي ما باندي
خاندي او خوشحال له ژوندانه دی ډېر

زما ورته په خوله کي زاری ختمي سوې
بيا هم د رقيب ظالم په خوله دی ډېر

خدايه د خزان ښخه يې و ساتې
رنګ يې د ګلاب ښخه کم نه دی ډېر

کوم قاضي ته وړاندي کړمه دا دعوه
زړه يې رانه وړی سخت په زړه دی ډېر

غم دی چي پردېس يې زنګولی دی
ولي خلک وايي چي نشه دی ډېر

۱۳۸۵\۴\۴

تللی اشنا

زړګیه نور اشنا مو ندلای نه سې
راغی بېلتون تري خلاصیدلای نه سې

د دیدنونو وروسته ورک سو جانان
د ژړا وروسته یې هیرولای نه سې

زړګیه قدر دي سو کم تر اغزي
د ګل په څنګ کي دریدلای نه سې

بس دی خوبونو کي مي مه زوروه
یاره په ویښه چي راتلای نه سې

د زړه محل کي دي عزت لیدلی
د اشنا غمه ستنیدلای نه سې

زه به دي هیر نه کړم په ټوله ژوند کي
دا ته مي ولي یادولای نه سې

پردېسه مځکه باندي کښېږده قلم
تصویر د ښکلي جوړولای نه سې

۱۳۸۴\۸\۳۰

انتظار

ما درته فرش کړلې جانانه په ګلونو لاري
راسه خوشحاله يې کړه په خپلو قدمونو لاري

چې د راتلو زيرى دي وسو هک حيران سومه زه
ورو ورو منزل ته رسېدې د ارمانو نو لاري

ما چې زړګى درکى او تا پرې سرې لمبې بلې کړې
مينه کې ببلې سوې د سوال او ځوابونو لاري

خو بيا مې هم نه سي باور چې تا به وګټمه
زه د فرهاد غوندي کوه وباسم تر غرونو لاري

ژوند ته مې نه پرېږدي زما ليونى فکر وايې
راځه پرې ځومره ښايستې دي ديادونو لاري

ستا صداقت به لکه غر سي ترېنه لري پاته
مخ ځني اړوي پردېسه د وختونو لاري

۱۳۸۴\۹\۳۰

مینه

د دې دُنیـــا هغـــه ســـړی مـــي ســـړي څُـــور ګڼلـــی
چـــي مینـــه نـــه پیژنـــي زړه بانـــدي مـــي تـــو ر ګڼلـــی

دا ســـتا پـــه ســـر کـــه دار تـــه پورتـــه ســـم پـــروا نـــه لـــرم
یـــو افتخـــار دی یـــاره تـــا ولـــي پېغـــور ګڼلـــی

چـــا کـــړل اوبـــه د ورور پـــه وینـــو د وطـــن فصـــلونه
چـــا د زړه بـــڼ د محبـــت پـــه نـــوم سمســـور ګڼلـــی

تـــل د ګـــلاب پـــه شـــان ښایســـت او خـــو شـــبوئي بـــه لـــري
چـــي خـــړي خـــاوري چـــا د ځـــان لپـــاره کـــور ګڼلـــی

حـــالاتو ورکـــړل پرهرونـــه د پـــرد ېس زړګـــي تـــه
بـــس یـــوه مینـــه مـــي پـــر هـــر لـــره ټکـــور ګڼلـــی

۱۳۸۴\۱۰\۲۶

اوبه

چښـــلي مـــي د خـــاورو پـــه جـــامونو کـــي اوبـــه
خوښـــيږي مـــي پـــه ټولـــو نعمتونـــو کـــي اوبـــه

تـــا ونيـــولم لـــه لاســـه زه پـــر حـــال د ډوبېـــدو وم
تعبيـــر يـــې راکـــه ويـــنم پـــه خوبونـــو کـــي او بـــه

جـــوړه بـــه د جانـــان ســـره کـــړم لاس پـــه دُعـــا پورتـــه
هلمنـــده تـــل دي غوارمـــه ســـيندونو کـــي اوبـــه

د تـــورو زلفـــو ســـيوري کـــي دي مـــخ داســـي معلـــوم ســـو
کـــټ مـــټ لکـــه پـــه تـــورو تـــورو غرونـــو کـــي اوبـــه

بېلتـــون غمـــاز هجـــران رقيـــب هـــيڅ نـــه راتـــه ښـــکارېږي
زړګـــی مـــي ســـو د يـــار پـــه ســـتمونو کـــي اوبـــه

اشـــنا د هجرشـــپو کـــي ديـــدن راوړی تـــر پردېســـه
قســـمت راتـــه پيـــدا کـــړې پـــه اورونـــو کـــي اوبـــه

۱۳۸۴\۱۰\۲۹

خوشحالي

راغی اختر د خوشحالو سره
ورک سو خفګان د اسویلو سره

هر کله راسې د خوښی اختره
جانان راځي ستا په راتلو سره

چې همېشه وي په اختر کې دیدن
او سېږم تل د اُمیدو سره

جانانه راسه زمونږ وران کلي ته
د سرو ګلونو او غنچو سره

چې د اختر په سهار یار ووینم
زړګی مي وړي تش په کتو سره

ما ستا پر سر تړوله خپلوان پردي کړه
ته کوې مینه د پردو سره

د پردېس مینه دي په زړه کې نسته
ځکه نه وینو په کلو سره

۱۳۸۴\۱۱\۲۷

پټ راز

زما جانان څومره اثر د سترګو تور کې ساتي
زما غوندي يار بې هر يو غم د زړه په کور کې ساتي

دا د حالاتو پېرزوينه ده چې داسې کوي
ګلونه ټول خاموش او سيږي بلبل شور کې ساتي

يوه سومه ښکلي مخ ته ستا کتل ګناه نه لري
ړندې مې سترګي سه نظر چې په بل لور کې ساتي

بل چا ته سر نه ټيټوم د هغه خداى بنده يم
چې يوسف ساتي په کوهي کې خليل اور کې ساتي

د عشق ژوندون د عشق جنون د عشق قانون مې خوښ دى
څوک په خندا پورته کړي دار ته څوک پېغور کې ساتي

تا به ويل پردېسه زه درسره مينه لرم
دغه يو ياد دى چې يادونه دي په زور کې ساتي

١٣٨٥/٥/٢١

وفا

کلـــه وي زيـــات او کلـــه کـــم دی مـــا قـــرار نـــه پرېـــږدي
پـــوهيږم نـــه چـــي د چـــا غـــم دی مـــا قـــرار نـــه پرېـــږي

د يـــر وفـــادار دی رســـوي بـــه مـــي تـــر قبـــره پـــوري
زمـــا د عمـــر ســـره ســـم دی مـــا قـــرار نـــه پرېـــږدي

د زخمـــي زړه پـــه پرهرونـــو کي مـــي ښـــه لتـــوي
شـــيندي پـــرې مالګـــه کـــه ملهـــم دی مـــا قـــرار نـــه پرېـــږدي

زه خـــو پښـــتون يـــم د ميلمـــه غـــم درنـــاوي کومـــه
افســـوس چـــي ده کـــړی قســـم دی مـــا قـــرار نـــه پرېـــږي دي

نـــن مـــي پـــه خيـــال کـــي تصـــوير وليـــد ومـــي نـــه پيژنـــدی
ويـــل د پـــردېس څنګـــه قلـــم دی مـــا قـــرار نـــه پرېـــږدي

۱۳۸۵\۴\۲۶

زارۍ

نه عذاب نه بُتخانې زما په کار دي
نه شراب نه پيمانې زما په کار دي

نه مې خوښ دی انتظار ستا د راتللو
نه رباب نه ترانې زما په کار دي

مخ پټ نه کړې هسې نه چې ليونی سم
نه نقاب نه زولنې زما په کار دي

ما په مينه درته راوړی خو تا وويل
نه ګلاب نه نښانې زما په کار دي

زه دې ښکلو اننګو کې نور ثه وينم
نه کتاب نه افسانې زما په کار دي

پردېس ځای غواړمه ستا د زړه په کور کې
نه ځواب نه بهانې زما په کار دي

۱۳۸۵\۹\۱۴

پخواني کتل

یا ره زما سره دي سترګي ښه پخه دُښمني غواړي
راته کړي د مرګ ګوا ښونه رانه ژوند ارماني غواړي

نوی زخم مي پرزړه دی خو علاج یې ډېر اسان دی
چي په شونډو کي مسکی سې ستا کتل پخواني غواړي

یو دي یا د دی بل دي غم دی چي لاس نه را څخه اخلي
یو ارمان راته پرېږدي او بل مي ښکلې ځواني غواړي

خوشحالي او خندا ولاړه او ښکي راغلې تر ګریوانه
زړه لا اوس هم راته وایي محبت پریشاني غواړي

موږ د میني لیوني یو د رواج ځنځیر مو خوښ دی
همېشه په هر قانون کي زولنې لیوني غواړي

پردېس ستا د زړه په کور کي او سیدل غواړي ټول عمر
نه دي وږی د ډوډۍ دی نه هم ستا مهماني غواړي

لښکرګاه دشپې ۱۱:۳
۱۳۸۵\۹\۱۰

اختر

تـــه راکـــوې د خنديـــدلو اجـــازه اختـــره ؟
درتـــه معلومـــه ده د غـــم مـــي انـــدازه اختـــره ؟

پـــه چـــا دي ښـــکل کړلـــې د چـــا د قـــدمونو خـــاوري
پـــه چـــا د يـــار د کـــور ځنځيـــر او دروازه اختـــره

زمـــا ژونـــدون دی ازلـــي د اند ېښـــنو ملګـــری
رانـــه خفـــه نـــه ســـې ســـپيڅلې پـــاکيزه اختـــره

هغـــه کوڅـــه زمـــوږ د کلـــي نـــن هـــم تـــا نـــه ويني
پـــرون خپـــره پکښـــې د مـــرګ وه اوازه اختـــره

پـــه ســـترګو ســـترګو کـــي مئينـــو کـــړې خبـــري شـــروع
مـــا او تـــا هـــم ســـوو ســـره پـــوه پـــه رمـــازه اختـــره

تـــه خـــو يـــوازي راغلـــې نـــه ښـــکاري جانـــان درســـره
لا مـــي زخمونـــه د زړګـــي ســـو لـــه تـــازه اختـــره

پـــردېس پـــه مـــړ ســـي کـــه بـــه مـــوږ ســـي پـــه وصـــال د اشـــنا
پـــه خـــو ب يـــې وليـــدل روانـــه جنـــازه اختـــره

۱۳۸۵
لوی اختر

اند ېښنه

ډېر عمر خوري ستا جدايي کې چي يو کال تير ېږي
د سترګو رپ کې ساعتونه د وصال تير ېږي

د دُنيا هري رنګينۍ له ياده و ايستمه
پسرلی هم لکه جانان دا سي په خيال تير ېږي

زړګيه ما درته ويل چي بې وفا دی اشنا
پر وفا دارو خو سړی تر سر او مال تير ېږي

د ښايستو باغچو نه اوس بوی د باروتو راوړي
چي په کنډو کنډو وطن کي مي شمال تير ېږي

يم ليونی په لار کي ناست پېغور په بيه اخلم
راکه خولګۍ خير دی که ټوله کليوال تير ېږي

د پردېس يار په يارانه کي نوی نا زګډوي
چي کله راسي مخ ته و نيسي دستمال تير ېږي

۱۳۸۵\۱۲\۱۲

اقرار

میني دي دومره کړم مجبور درځمه
نن به دي کلي ته ضرور درځمه

ستا د ښو غشو ښکاره کړه مینه
د خپل زړګي په وینو سور درځمه

څوک چي وي روغ کړي د رنځور پوښتنه
زه دي پوښتني ته رنځور درځمه

که دي د سترګو جنګ کي سر هم وخورم
یمه پښتون لکه تربور درځمه

ما ویل د حُسن تا بعدار به نه سم
خاوري ایرې مي سو غرور درځمه

بس دی نور غیږ د پخلاینې راکه
اشنا دا یو سوال که منظور درځمه

پردېس که مړ سوم د اشنا د لاسه
مرګه ستا نوم به کړم مشهور درځمه

۱۳۸۴\۱۱\۹

بګړۍ

وخت چې زموږ د بګړۍ ولونو ته کاږه کتلې
موږ همېشه داسې وختونو ته کاږه کتلې

افغانان هیڅ د غلامۍ ژوند قبلولای نه سي
زموږ لاسونو ځنځیرونو ته کاږه کتلې

ای د خزان استازې مه کوه ارمان به وکې
ولې دي دې ښایسته ګلونو ته کاږه کتلې

که درته یا د وي ټول جهان کي به وه دا خبره
چې میوندۍ پردو فوځونو ته کاږه کتلې

د سترګو کښل یې ناروا کار نه دی مه یې پربږدئ
چا چې د دغه وطن غرونو ته کاږه کتلې

د کرکې ډک زړه ته دي وایه پردېس داسې نه دی
تا یې سپیڅلو ارمانو نو ته کاږه کتلې

۱۳۸۵\۱۱\۱۵

ګُمان

ته چې راځې ما به وي خپله یاره ځان وژلی
خلک به وایي دی غمونو د هجران وژلی

زما باور د ډېر کوښښ وروسته ناکام وختی
احساس د مینې مې په زړه کې ستا ګُمان وژلی

زموږ او خندا ترمنځ بیا څومره فاصلې پیدا سوې
بیا د پردیو جنګ زموږ د کلي ځوان وژلی

د لیلی غمه د مجنون د مرګ دعوه مه کوه
هغه د دوو سترګو د بیا لیدو ارمان وژلی

د ګل پر شونډو مې خندا سمه لیدلې نه وه
پردېسه اوس چې ورته ګورمه خزان وژلی

۱۳۸۶\۱۰\۱۵

پردېس

رنګ ته یې وګوره لکه مړی دی
کوم بې رحمه زړه ور څخه وړی دی

وخت کي د وصال ګونګ سي هیخ نه وایي
یار یې څه جادو ور باندي کړی دی

خود به وي تر هر چا زور یدلی ډېر
دا د مینه ناک جهان وګړی دی

لاره یې یوه زړه ته پیدا نه کړه
ځکه خو سکون نه لري ستړی دی

خلکو نور تر میني کړئ قربان پردېس
دغه ده چا ړه او دغه پړی دی

۱۳۸۶\۲\۳۰

ژوند

هم مي زړه هم مي ځيګر دی هم مي ځان دی
هم ښايسته دی هم دلبر دی هم جانان دی

هم حيا کړي هم وفا کړي هم خندا کړي
هم ميلمه هم معتبر دی هم ميزبان دی

هم پوهيږي هم بلبېږي هم زو رېږي
هم غوصه هم مرور دی هم پښيمان دی

هم سکون دی هم ژوندون دی هم بېلتون دی
هم چينه هم مازديګر دی هم ارمان دی

هم حسِين دی هم شيرين دی هم غمګين دی
هم ليمه هم مي نظر دی هم نا دان دی

هم بې يار هم نا قرار هم انتظار يم
هم ساده هم نا خبر دی هم حيران دی

هم سفر دی هم خطر هم دلاور دی
هم څپه هم سمندر دی هم طوفان دی

۱۳۸۵\۱۱\۲۰

بانه

څــومره زور دي يــاره تــورو ســترګو او بڼــو کــي دی
ژونــد مــي نــه پــوهيږي چــي پــه کومــو مرحلــو کــي دی

تــا د خدايــه غــوارم خــو لــه تــا نــه هــيڅ شــی نــه غــوارم
داســي يــو عــادت خــو همېشــه پــه ليونــو کــي دی

وچــي د موســم شــونډي دي نــه کــوي خنــدا راتــه
ګــل مــي د ارمــان رانــه ورک ســوی پــه اغــزو کــي دی

اوس يــې د جفــا پــه کــاروانو نــو کــي را وليــږه
هغــه زړه چــي وړی دي د ســترګو پــه لاســو کــي دی

دا څــوک درتــه وايــې چــي پــردېس د يــاده و ايســتې
هر ځای کي چي اوسم ستا تصوير مي په ليمو کي دی

۱۳۸۲\۱\۱۰

نصیب

پــر زړه مـــي هــر یــو غــم مئـــین دی چاتـــه څــه ووایــم
زمـــا جانـــا ن زمـــا دُښـــمن دی چاتـــه څـــه ووایـــم

د ژونــد خــوږو کــي مــي ترخــه ګـړوي څــو ک دی هغــه؟
زړه مــي پــر تــا بانــدي شــک مــن دی چاتــه څــه ووایــم

یــا ر چــي روان ســو زمــا ژبــه هــم ســلګو بنــده کــړه
اوس یــې خــالي ځــای د دیــدن دی چاتــه څــه ووایــم

مینـــــي ادرس د خوشـــــحالۍ دي وو غلـــــط راکـــــړی
د غـــم کوڅـــه د غـــم وطـــن دی چاتـــه څـــه ووایـــم

پـــردېس زړګـــي تـــه مـــي راغلـــی د ســـندرو کـــاروان
د اشـــنا خـــط راغلـــی نـــن دی چاتـــه څـــه و وایـــم

۱۳۸۶\۲\۱۹

زندان

د صبر په زندان کې ځنځیرونه ماتوم
د مینې په زور ځینې رواجونه ماتوم

که شونډو دې په تلو کې د راتلو وعدې کولې
خو سترګو دې ویله چې لفظونه ماتوم

ګل نه شکومه دومره دې نیت ولې پر ما بد دی
اغزیه یوه ورځ به دې لاسونه ماتوم

کمزوری مې ونه ګڼې د مینې په دُنیا کې
چې ستا خوشحالیدو ته قسمونه ماتوم

د زړه د اُمید لاس کې زما دغه شراب نه دي
پردېس یې ځکه نه چښم جامونه ماتوم

۱۳۸۵\۱۱\۱۰

ګېله مني سترګې

پرېـــږده چـــي زړه مـــي ســـي د زور څخـــه خبـــر د ســـترګو
چـــي ســـتا د ســـترګو نـــه مـــي نـــه اوړي نظـــر د ســـترګو

کـــه د هجـــران د شـــپو نـــه ځـــان ســـاتې او غـــم نـــه غـــواړې
خلکـــو ونـــه کـــړې ننـــداره پـــه مـــا زدیګـــر د ســـترګو

یـــو شـــېبه مـــي ســـتا تصـــویر د ســـترګو ونـــه ایســـتی
لایـــي ګُمـــان دی لا دي ونـــه ســـو بـــاور د ســـترګو

ژبـــه ګـــونګې زړه وار خطـــا کـــړي ورکـــړي رنـــګ تـــه تغیـــر
مـــنم مـــنم مـــنم مـــنم هنـــر د ســـترګو

غـــرق ســـو تبـــاه ســـو د خپـــل ټولـــو ارمـــانو نـــو ســـره
پـــردېس لاهـــو کـــی پـــه څپـــو کـــي ســـمندر د ســـترګو

۱۳۸۲\۳\۱۷

مُهلت

بېلتونـــه یـــار مـــي راپرېـــږدې کـــه دي لا وس پاتـــه دی
راځـــه راځـــه د ارمـــانو نـــو مـــي هـــوس پاتـــه دی

چـي بیـا مـو کلـي تـه راځـې ځـان سـره مـرګ راولـه
اوس خـو ژونـدی یـم پـه وجـود کـي مـي نفـس پاتـه دی

تـا پـر هـر کـور بانـدي وېشـلي دي ویرجنـي سـاندي
ځکـه مـي ګـران وطـن تـر ټـولي دُنیـا پـس پاتـه دی

چـي نـه دي و ژړوی نـه دي ځنـي هیـر کـی اشـنا
پـه دې دُنیـا کـي لا زمـا غونـدي یـو کـس پاتـه دی

بلـه رنګینـه شـپه بـه خدایـه پـر مـا کلـه راځـي
د پـردېس یـار سـره خوبونـو کـي مجلـس پاتـه دی

۱۳۸۲\۳\۳۰

بهانه

عبث دي یاره پر سرو شونډو بهانه پیدا کړه
مه راځه خیر دی ما د صبر خزانه پیدا کړه

پروا مي نسته که په مینه کي مي خپل پردي سول
د ژوند ملګري مي غمونه بیګانه پیدا کړه

دا به وي ستا د هیریدو زېری زما لپاره
دا فاصله چي مو تر منځه بېلتانه پیدا کړه

ما ملامت و ګڼه هلته بې وفا دلبره
که خپل ټګی کي دي سپیڅلې نښانه پیدا کړه

د ناز څپیړه دي پر مخ ورکړه چي تلې پردېسه
د اشنا اوښکو ولي لار د ګریوانه پیدا کړه

۱۳۸۲\۴\۲۸

نن ما زد يګر

دا سي خوند کوي جانانه د خپل کلي په کوڅو کي
لکه باغ کي چي ګلاب وي لکه مالګه په خوړو کي

دا د هوا نه ځواب دي خوړ او تريخ سره ګډ ېږي
لکه مينه کي دردونه لکه ژوند ستا په وعدو کي

د ګمان لار مي کړه بنده د هر چا نه مي راپټ کړې
لکه راز د زړه په کور کي لکه اوښکه په ليمو کي

ياراني مي ډېر مشهور کړې تا چي هير کړم تا واني سوې
لکه شمع بليدلې لکه سيوری سوې تيارو کي

د پردېس د شعر بيتونو زما نوم داسي ساتلی
لکه ونه په اوبو کي لکه زر په خزانو کي

۱۳۸۲\۴\۲۲

دُعا

مور څه گناه کړې ده خلک مو په څه بېلوي
ډېر ظالمان سته په دُنيا کې ځان او زړه بېلوي

د زهرو ډکې هغه خولې کړې ای د زړو مالکه
په څو نومونو يو د بله پښتانه بېلوي

زمونږ د اوښکو شبنمونو تې نيولې لاري
رنگ د گلونو نه بد رنگه زمانه بېلوي

زړگی مې خوري داځل خو ټولو اتفاق کړی دی
تر خپله وسه هر يو غم ځنې ټوټه بېلوي

چا د اختر او د نکريزو تر منځ وير کښېښوی
څوک د ژړې مازديگري نه ننداره بېلوي

پردېس به څوک د ليونيو د قطاره باسي
چې خپل لاسونه يې تنهی د گريوانه بېلوي

۱۳۸۲\۴\۱

سلامونه

ارمان یمه لیږلي مي منزل ته سلامونه
ستا مخ ته سلامونه ستا کاکل ته سلامونه

پر هر مي د زړګي چي جوړیدو ته نږدې سوی
دردونو یې ویلي دي درمل ته سلامونه

نسیمه که یې وړې نو د وږمو سره یې مل که
د یار د قدم خاورو د یار پل ته سلامونه

د اوښکو قلمونه مي د مخ پر زړه پاڼه
اغزیو ته ګیله لیکي او ګل ته سلامونه

بې میني ژوند نیمګړی دی خو داسي مینه هم نه
روان چي پکښې نه وي یو او بل ته سلامونه

چي ستا د لوري راغله نو خواره به ولي نه وي
سپارلي مي پردېسه د زړه تل ته سلامونه

۱۳۸۲\۴\۳۰

ناخوالي

لکه په زړه د یو مئین چي ببلتون لوبي وکړې
ملګرو داسي مي جګړې په ژوندون لوبي وکړې

نن یې کورونو ته تېوتې د وجود ورسیدې
دلته د کلي ماشومانو پرون لوبي وکړې

د پر مختګ ارمان مي زړه کي په سلګو وژړل
په ګران وطن کي مي رشوت په قانون لوبي وکړې

څوک راته وایي په دُنیا کي د ژوند حق نلري
چا کړله ختم چا په نوم د پښتون لوبي وکړې

دا زورور که شرمیدلای دلته نه راتلله
په دغه زور یې زموږ سپیڅلي پاڅون لوبي وکړې

د پردېس غم د وطن غم د خلکو غم کومه
ډېرو غمونو مي د زړه په سکون لوبي وکړې

۱۳۸۲\۸\۲۲

بغاوت

غـوټۍ د نـاز پـه خـوب بيـده ده خـزان هـيڅ نـه مني
د مينـي ژونـد زړه تـه فايـده ده تـاوان هـيڅ نـه منـي

کوښــښ کـوي چـي يـو د بـل څخـه يـې بېـل وسـاتي
دا زمانــه څــو مره ســاده ده يــاران هــيڅ نــه منــي

زړه تــه مــي ووايــه چــي دا ليونتــوب ولــي کــوي
تــا د راتلــو کــړې وعــده ده هجــران هــيڅ نــه منــي

د دغـو سرو لمبـو پـه منځ کـي خـدای سـاتلي يـو مـوږ
زمــا خــو دغــه عقيــده ده ګمــان هــيڅ نــه منــي

نــوره مــي ســتا د ديــدنونو طمــع نــه ده کــړې
ســتا ســو د کلــي لار اوږده ده نــاتوان هــيڅ نــه منــي

پــه خـوب کـي ويـنم مرګـي وړي ارمـانجن پـردېس دی
تنــۍ پــه اوښــکو مــي لنـده ده ګريـوان هـيڅ نـه مني

۱۳۸۲\۸\۲۰

د ولسږغ

زه افغان ولس یم چا مې قتل مخَوَر کړله
چا رانه د سُولي پیغامونه مرور کړله

خدای خبر زما حلالیدل څومره ثواب ګڼي
ټولو قاتلانو یو او بل سره خبر کړله

نوم د قهرمان غواړي جګړه کي چي خپل وروروژني
داسي مشرانو جهالت ته وده ورکړله

څوک مې ټول جهان ته د غلام په رنګ ور پېژني
چا په وینو سره راته کوڅه د جنګ سنګر کړله

بیا به یو دوران ته افغاني غرور ژوندي ساتم
څو ځله مې نور د دوي عقلونه ور پر سر کړله

دوي وایي دا ګناه نه ده پردېسه ګناه څنګه وي
ستا په شان یې ډېر په بل وطن کي در په در کړله

۱۳۸۶\۷\۲۱

جهالت

پښېماني به یوه ورځ خپلو څیرو کې سره وینو
د غم اوښکي به د سترګو کنارو کې سره وینو

رښا مه وژنه ناتر سه تاواني به سو بېحده
بیا خپل دوست او دُښمن ځنګه په تیارو کې سره وینو

اوس مو لاري بېلې بېلې د اورونو خوا ته ولاړې
نه پوهېږو چې سوځېږو په ایرو کې سره وینو

اتفاق مو په اختر او پسرلي کې معلوم نه سو
همېشه د کلي ځنګ ته هدیرو کې سره وینو

پردېس غواړي چې نور یو د بل په زړو نو کې ځای جوړ کوو
جهالت دی چې د جنګ په سنګرو کې سره وینو

۱۳۸۲\۱۰\۱۲

اجازه

پسرلیه دا مي زړه دی پرهرونه ورسره دي
ستا قدم ته یي ایږدم دا ارمانونه ورسره دي

پر خندا باندي بندیز دی مرور درڅخه نه یم
یو مي غم سرته ولاړدی نور غمونه ورسره دي

پام کوه زخمي دي نه کړي د دې خلکو دا رواج دی
پېرزوینه د مرمۍ کړي ټوپکونه ورسره دي

پټ په غوږ کي درته وایم اشنا زېری مي درباندي
پسرلي مینه راوړې سره ګلونه ورسره دي

ورته ګوره دیار مخ مي لکه ګل چي غوړیدلی
دا زما د خوارو اوښکو شبنمونه ورسره دي

اجازه ده پسرلیه د پردېس کیسه شروع کړم ؟
یار یې ښکلی دی افسوس چي ستمونه ورسره دي

۱۳۸۲\۱۰\۲۷

لښکرګاه

شپه

د رڼا کلي ته لار نه معلومیږي
شپه اوږده ده سپین سهار نه معلومیږي

همېشه د بل ارمان پوره کوو چې
د ورور مرګ راته بد کار نه معلومیږي

سور ګلاب ته سترګي ثنګه واړومه
سرو لمبو کي پټ دی ښار نه معلومیږي

زموږ حال تر دې بدتر شه دی چي پوه سو
راته هیڅ یار او اغیار نه معلومیږي

د وطن پر آزادۍ مئین وو ځکه
پر دې خاوره یې مزار نه معلومیږي

د دوستۍ طمعه یې کړې له دُښمن نه
لیوني پردېس هوښیار نه معلومیږي

۱۳۸۷\۲\۲۱
هلمند لښکرګاه

تندک

غـــم مـــو دی ملګـــری د خنـــدا آزار وهلــــي يـــو
مـــــوږ د اتحـــــاد او د وفـــــا آزار وهلــــــي يـــــو

چښـو يـو د بـل وينـي غـم ښـادۍ کـي هـم يوځـای کښـېنو
دا مـــو بـــد بختـــي ده کـــه د چـــا آزار وهلـــي يـــو

ښـکلی لکـه ګـل ځـوان مـو پـر خـاورو پېـرزو کـړی دی
مـــوږ د ژوندانـــــه د نـــاز ادا آزار وهلــــي يـــو

مـــوږ د ماشـــومانو پـــه ذهنونـــو کي جنـــګ وکـــری
نـــن خـــو درپـــه دريـــو د ســـبا آزار وهلـــي يـــو

بلـــي ســـري لمبـــې د انتقـــام ســـاتو پـــه زړونـــو کـــي
مينـــي ملامـــت يـــو ټولـــه ســـتا آزار وهلـــي يـــو

خـــود بـــه تندکوُنـــه خـــورو پردېســـه چـــي مـــزل کـــوو
جـــوړي مـــو تيـــاري کـــړې د رڼـــا آزار وهلـــي يـــو

۱۳۸۷\۴\۱۴
هلمند لښکرګاه

سپین میدان

ژوند سو څومره ګران زړګیه اور واخله
خاوري سو ارمان زړګیه اور واخله

پام کړه پرهرونه دي خفه نه کړې
نه لري درمان زړګیه اور واخله

داسي په اسانه دیدن چیري دی
رابه سي جانان زړګیه اور وا خله

زما په خوله به صبروې منمه دي
اوس یمه پښیمان زړګیه اور واخله

ډېري دي د حُسن لمبي خوښي وې
نن پر سپین میدان زړګیه اور واخله

نور د پردېس غم ته زاری مه کوه
څیري که ګریوان زړګیه اور واخله

۱۳۸۷\۱۱\۱۸
هلمند

لمبي

د زړونو ارمانونه د مئینو ارمانونه
دې کلي کي سوځیږي په اورونو ارمانونه

د بم په رڼغ ویښ سوي نازولي ماشومان دي
وړي ځان سره لحد ته د خوبونو ارمانونه

وګړو د دُنیا زموږ ناپوهۍ ته دُعا وکړئ
پوره مو کړئ پخپل منځي جنګونو ارمانونه

په طمعه د وربل دي خو پر پانو يي اور بل دی
منزل ته نه رسيږي د ګلونو ارمانونه

پردېس په خوشحالي دي پنا سوي ده له سترګو
بدل دي کړه حالاتو په غمونو ارمانونه

۱۳۸۷\۳\۱۱

تحفه

جنګونـــه مـــي پـــر لـــور د ګـــران وطـــن مـــه راليـــږه
د اور د بليـــــدلو ارمـــــانجن مـــــه راليـــــږه

يــو ځــوان د زکنــدن پــه حــال کــي مــور تــه داســي وايــي
مـــزار تـــه مـــي بچـــى ځلـــور کلـــن مـــه راليـــږه

ګيلـــه بـــه زه د خپـــل نصـــيبه نـــه کـــوم نـــو تـــه هـــم
جهـــاد لـــه خپـــل طرفـــه ګيلـــه مـــن مـــه راليـــږه

زمـــا پـــه غـــم شـــريکه ســـتا د بـــم پـــه پېرزوينـــه
ژونـــدي تـــر خـــاورو لانـــدي يـــو کفـــن مـــه راليـــږه

کـــه خپـــل د جفـــا نښـــه پټـــوې پـــه چاپلوســـيو
ګريـــوان تـــه د پـــردېس خـــو تـــار او ســـتن مـــه راليـــږه

۱۳۸۷\۱۲\۲۵

هلمند ځپاند سيند مشاعره

سلګۍ

جرګــه مـــي کـــړه د یــار پخــلا کیــدو پســـې روانـــه
ســـلګو کـــي مـــي دُعـــا ســـوه قبلیـــدو پســـې روانـــه

زمـــا د اســـو یلـــو پـــه برکـــت دي حُســـن زیـــات ســـو
وږمـــه وي تـــل د ګـــل پـــه غوړیـــدو پســـې روانـــه

تـــر ځـــو بـــه دي ځـــارم جانانـــه لاري د راتللـــو
وعـــده دي ســـوه وعـــدو ســـره وعـــدو پســـې روانـــه

اشـــنا لکـــه د جنـــګ تـــوره بـــلا چـــي خلـــک وژنـــي
ســـوه داســـي ســـتا جفـــا مـــي اُمیـــدو پســـې روانـــه

مقصـد یـې نـه وو دا چـي زمـا پـر مـخ ولیکـي نـوم سـتا
دا اوښـــکه وه د ســـترګو ســـتا لیـــدو پســـې روانـــه

پردېســـه چـــي ژونـــدی یـــي بـــس د مینـــي احتـــرام کـــړه
دُنیـــا کـــه ده هـــر څـــومره پـــه فایـــدو پســـې روانـــه

۱۳۸۵\۹\۲۴

انتخاب

نوري سلګۍ د ارمانونو په لاس مه ورکوه
هر وعده دې د کلونو په لاس مه ورکوه

قسمته ستا سره چې هر څه دې قبول مې دي ټول
عقل نادان مې د سوچونو په لاس مه ورکوه
داسې بې یوسې لکه تا چې رانه زړه وړی دی
ښکلې ځواني دې د وختونو په لاس مه ورکوه
چې پس له مرګه دې ښه ځیر راته کتلې نه وي
ما د ځلورو دیوالونو په لاس مه ورکوه
لږ فکر وکړه که دوران دې تیر سو څه به کوې ؟
نری خندا دې د نازونو په لاس مه ورکوه
د لیوني زړه زو ریدو ته مې بل کار وګوره
خپل تصویرونه د خوبونو په لاس مه ورکوه
د دې لپاره چې خپل زور او تاثیر ونه بایلي
د حُسن واک د سینګارونو په لاس مه ورکوه
د اُمیدونو جنازې چې تر سهاره باسي
تریخ انتظار د ماښامونو په لاس مه ورکوه

پردېسه داسې یار پیدا که چې په خوی ښایسته وي
دا انتخاب دې د رنګونو په لاس مه ورکوه

۱۳۸۲\۴\۱۰

خوږه شېبه

د وصـــال پـــه بـــاچهي کـــي غـــم د ځـــان کـــوي غمونـــه
د دیـــدن د خـــولې نـــن اورم د بېلتـــون د مـــرګ حکمونـــه

خاموشـــۍ يـــې بنســـټ ايښـــی دا ځـــل ټينګـــه يارانـــه ده
شـــور او شـــر پـــه مـــنځ کـــي نســـته خفګـــان کـــړي قســـمونه
تلوســـه مـــي رســـوايي تـــه پـــټ پـــه غـــوږ کـــي داســـي وايـــي
راځـــه نـــوم د يـــار غـــزل کـــه راځـــه مـــات کـــه رواجونـــه
د بـــاور لاس کـــي خنجـــر دی وســـواســـې يـــې دي وژلـــي
زړه مـــي بيـــا کړلـــه پـــه غـــاړه د رازونـــو امېلونـــه
مايوســـۍ رخصـــت اخســـتی اســـويلي ورســـره ولاړل
غلـــي غلـــي راتـــه خانـــدي پـــه ليمـــوکي دا وختونـــه
پښـــتنه وعـــده راغلـــې د اقـــرار اســـتازی ګرځـــي
پـــر انکـــار خـــاوري انبـــار ســـوې ســـترګو وکړلـــه ســـتونه
ګيلـــه مـــن شـــوګير مـــي غـــواړي بيـــا د ځـــان ســـره ملګـــری
ځنګـــه ورســـمه ځـــولۍ چـــي غـــوړوي راتـــه خوبونـــه
فريـــاد ورک انتظـــار ختـــم خيـــال پـــرواز کـــړي هـــري خـــوا تـــه
مُســـکا شـــونډو ميلمنـــه کـــړه ژونـــد هيـــر کـــړي دي ويرونـــه

ســـتم و غوښـــته بخښـــنه د پـــردېس د حوصـــلې نـــه
ورځ تـــر بلـــي نـــرم کيـــږي د اشـــنا ټينـــګ عادتونـــه

۱۳۸۲\۵\۲

جفا

چـــي د همزولـــو پـــه ټـــولۍ کـــي تـــر چـــا پاتـــه نـــه يـــم
ولـــي پـــر هـــيڅ بانـــدي حســـاب جانانـــه تـــا تـــه نـــه يـــم

يـــو ورځ بـــه ســـتا ســـره هـــم وســـي جفاګـــاني دېـــري
يـــوازي زه خـــداي پيـــدا کـــړی ســـتا جفـــا تـــه نـــه يـــم
ما پـــه دُنيـــا کـــي داســـي ښـــکلي ســـترګي ونـــه ليـــدې
ځکـــه وتلـــی د خپـــل کلـــي نـــه صـــحرا تـــه نـــه يـــم
جانانـــه ســـتا دا د ځـــوانۍ غـــرور بـــه ســـي پښـــيمانه
چـــي ســـمه خـــاوري بيـــا محتـــاج بـــه دي خنـــدا تـــه نـــه يـــم
هـــر وخـــت يـــې وينـــم پـــه خوبونـــو شـــکر شـــکر خدايـــه
لا هـــم بـــې برخـــي د اشـــنا د ملاقاتـــه نـــه يـــم
ظلـــم ســـتم مـــي پـــر ماشـــوم زړګـــي هـــر څـــو مره وکـــه
مينـــه کـــوم څـــو ورســـپارلی دي ســـزا تـــه نـــه يـــم
د بلبـــل چيغـــي او د ګـــل خـــاموش ژونـــدون چـــي ګـــورم
دا يـــو رواج ګـــڼم حيـــران خپلـــي ژړا تـــه نـــه يـــم

پـــردېس ارمـــان کـــه مـــي اصـــلي منـــزل تـــه ورســـيدی
بـــاور لـــرم اوزګـــار بـــه ســـتا د مـــخ ښـــکلا تـــه نـــه يـــم

۱۳۸۲\۳\۲۱

آخیرولي ؟

زړه ته مې په قهر زمانه ګوري
رحم ولې زما پر طرف نه ګوري

دا د آزادۍ په نوم غلام ژوندون
وار په وار مې لاس ته زولانه ګوري
دې وخت کې مې زور از مایل کیږي نه
وژني به مې بل خو پښتانه ګوري
ای زما وطنه څوک ماره سوه نور
څوک دې لا ګوټ ګوټ کې خزانه ګوري
ووتې له ذهنه د غیرت کیسې
خود به دي وربل ته بیګانه ګوري
بده ښکاري لاس کې د یتیم ډوډۍ
هر څوک ورته نوې بهانه ګوري
مه ګوره غلیمه اوس په سپک نظر
سر ته به دي بیا کاڼي درانه ګوري

وینه چې سې زړونو کې بیده جذبه
سترګي د پردېس هغه صحنه ګوري

۱۳۸۴\۵\۳۰

قافلې

جانـــان چـــي تلـــی زه پـــه خنـــدا کلـــي کـــي پاتـــه ســـومه
د ماشـــــوم زړه ســـــره تنهـــــا کلـــــي کـــــي پاتـــــه ســـــومه

د رخصـــتۍ غيـــږ مـــي پـــه مينـــه ورکـــړه ښـــکلي يـــار تـــه
مـــا ويـــل خـــوب دی خـــو رښـــتيا کلـــي کـــي پاتـــه ســـومه
د ســـترګو اوښـــکو ســـره يـــو ځـــای د زړه غوښـــي خورمـــه
دا يـــې ثمـــر ســـو د وفـــا کلـــي کـــي پاتـــه ســـومه
بېلتونـــه زړه رابانـــدي يـــخ کـــه خـــو چـــي بيـــا رانـــه ســـې
کـــه چيـــري يـــو ځـــل د اشـــنا کلـــي کـــي پاتـــه ســـومه
د جـــدايي هـــره شـــيبه راتـــه يـــو کـــال ښـــکاريږي
تيـــره شـــپه ويښ وم تـــر ســـبا کلـــي کـــي پاتـــه ســـومه
نـــه ليـــونی ســـوم نـــه خـــو مـــړ ســـوم دا دی روغ ګرځمـــه
پـــه زړګـــي ســـخت لکـــه ســـزا کلـــي کـــي پاتـــه ســـومه

هـــر وخـــت مـــي زړه تـــه راروانـــي وې د غـــم قـــافلې
پـــردېس چـــي ســـوم درنـــه جـــدا کلـــي کـــي پاتـــه ســـوم

۱۳۸۴\۷\۲۸

پېغور

د هــــر چــــا چـــي دوه یـــاران وي دا بـــې حـــال وي
همېشـــــه بـــــه یـــــو خفـــــه او بـــــل خوشـــــحال وي

پــــه یـــــوه زړه کـــــي بـــــه یـــــو جانـــــان ســـــاتمه
کـــــه تهمـــت وي کـــــه پېغـــور وي کـــــه جنجـــال وي
بختـــــور دی چـــــي پـــــر هغـــــه چـــــا مئـــــین وي
چـــــي یـــــې زړه دغســـــي ســـــپین لکـــــه جمـــال وي
لـــــږه مینـــــه لـــــږ وفـــــا لـــــږ خنـــــدا وکـــــه
لـــــږ پیســـــې را دا ځـــــواب بـــــه د دې ســـــوال وي
درواغجـــــن بـــــه دلتـــــه ډېـــــري مـــــزې وکـــــړي
رښـــــتیا ګویـــــه تـــــه بـــــه جـــــوړ د فکـــــر تـــــال وي
پـــــه سُـــــورکو شـــــونډو خنـــــدا دي زلزلـــــه ده
چـــــي ډېـــــر خانـــــدې زمـــــا مـــــرګ تـــــه بـــــه دي خیـــال وي
ســـــتا د ســـــترګو پـــــه رڼـــــا بـــــې را پیـــــدا کـــــړو
کـــــه دي ورک د غونـــــډې زنـــــي شـــــینکی خـــــال وي

د زړګـــــي نـــــه بـــــه دي ډېـــــر غمونـــــه کـــــم کـــــي
خوشـــــحال اوســـــه چـــــي پـــــردېس دي کلیـــــوال وي

۱۳۸۵\۹\۱۵

ستا یاد

سترګي دي زما نه جوړولای سي د غرو لیوني
زما نه مخکي دي بل څوک وو په کتو لیوني

تر هغه وروسته یې سي مینه د لیلی پر سترګو
چه کله و ویني ستا سترګي په خوبو لیوني
د سهار باده تر سلام وروسته اشنا ته وایه
سر پر زنګون دي یادوي په نیمو شپو لیوني
د زړګي مینه مي یوازي د ښکلا سره ده
په ښکلي مخ پسې به ګرځمه تر څو لیوني
ته چي زما نه ولاړې زه یم دلته چاته پاته
په تاپسې سوم سراسر په شو ګیرو لیوني
د ژوند شپې ورځي تیرومه ستا د یاد زندان کي
تر ما ښېغمه ښکاري ډېر د زولنو لیوني
زه د نیمګړي دُنیاګۍ تماشې نه پیژنم
زه کړم د هغه نازولي یار غمو لیوني
پر حق مئین دلته په کاڼو باندي ولي هر څوک
کلي کي نه لري هیڅ ځای د اوسېدو لیوني

بس دی دُعا ته ضرورت نسته جوړېږي کله
پردېس په غم کي د جانان سو د کلو لیوني

۱۳۸۵\۲\۱۳

ستم

زمـــوږ ژبـــي بـــه د ښـــکلو پـــه صـــفت کلـــه مړېـــږي
دا ښـــکلي پـــه غـــرور او پـــه نفـــرت کلـــه مړېـــږي

غمجنـــي دُنيـــا ګئ کـــي پـــه پيســـو حُســـن خـــرڅ ســـوی
ښـــکلا خلـــک بـــه ســـتا پـــه تجـــارت کلـــه مړېـــږي
پـــه يـــو نظـــر کتـــو مـــي ژړوې تـــر ډېـــره وختـــه
خونکـــاري ســـترګي ســـتا مـــي پـــه زحمـــت کلـــه مړېـــږي
مـــا هيـــره کـــړه خنـــدا چـــي د جانـــان نـــه اقـــرار هيـــر ســـو
انکـــار انکـــار پـــه دې عـــادت کلـــه مړېـــږي
چـــي خپلـــه دي راوليـــږي زمـــوږ د کلـــي خـــوا تـــه
ديـــدن بانـــدي دي خلـــک د مالـــت کلـــه مړېـــږي
کـــه ژونـــد يـــوه ثانيـــه وي خدايـــه خوښـــه مـــي ښـــکلا ده
ښـــکلا ســـره مـــي زړه پـــه محبـــت کلـــه مړېـــږي
زمـــا هغـــه وږې ســـترګي چـــي ټـــول عمـــر انتظـــاروې
اوس تاتـــه پـــه کتـــو پـــه يـــو ســـاعت کلـــه مړېـــږي
خوبونـــه زنـــداني مـــي راپرېـــږدي خـــو اوښـــکي غـــواړي
غمونـــه دي جانانـــه پـــه رشـــوت کلـــه مړېـــږي

پردېســـه د زړه وينـــو بانـــدي هـــر يـــو غـــم مـــوږ ســـوی
پـــه خپـــل وينـــا ويـــونکي د تهمـــت کلـــه مړېـــږي

۱۳۸۵\۱۲\۱۱

د فکر تال

تـــو بـــه ځـــومره وفـــا کـــوي يادونـــه د اشـــنا
روان مـــي دي دژونـــد ســـره غمونـــه د اشـــنا

ژونـــدون ذره ذره دی او دُنيـــا ځنګـــه ســـپېره ســـوه
چـــه نســـته پکښـــې ښـــکلي ديدنونـــه د اشـــنا
ظـــالمي زمـــانې يـــې کـــړه خنـــدا را ځخـــه پټـــه
قبـــول مـــي پـــر ليمـــو وه قدمونـــه د اشـــنا
لـــوګی لـــوګی يـــې زلفـــي وې لمبـــه د مـــخ پـــه شـــان وه
بيـــا شـــمعي راتـــه وښـــوول رنګونـــه د اشـــنا
بيـــا چيغـــو د ببلتـــو ن کړمـــه لـــه خوبـــه را بيـــداره
پـــه ســـترګو کـــي مـــي مـــات ســـول تصـــويرونه د اشـــنا
ای غمـــه زه پښـــتو ن يـــم زه يـــې نـــه ســـم هيـــرولای
تـــر مرګـــه بـــه کومـــه صـــفتونه د اشـــنا

الله بـــه د ببلتـــون جنـــازه وباســـي پردېســـه
کـــه پورتـــه پـــه دُعـــا ســـوه ســـره لاســـونه د اشـــنا

۱۳۸۴\۱۰\۲۲

د زړه کور

نــه زمــا د زړه نــه وزي نــه بــه خپــل زړه کــي ځــای را کــي
واورئ ای د دُنیــا خلکــو یــار بــه زمــا ژونــدون تبــاه کــي

یـو جانـان یـو مـي ارمـان دی یـو مـي تـار پـه تـار ګریـوان دی
یــو مــي زړه یــو پکښــې یـار دی بـل څـه نـه لـرم دُنیـا کـي
غـــوارې زړه نـــه ورکـــوي زړه دا عجیبـــه کیســـه نـــه ده ؟
ښــکلو ټــول تــاواني کــړي یــو والله پــه دې ســودا کــي
توبــه نــه ځنــي کــوم خــو د قســم نــه مــي قســم دی
بیـا بـه دا سـي قسـم نـه کـړم چي وفـا سـته پـه اشـنا کـي
نــه ګنــاه ده د غمــاز نــه د بېلتــون نــه د رقیــب ده
ستا وعـدو کـي شـوګیر مـا تـه سـر پـر سـر بهـانې پیـدا کـي
د هجــران تــوري تیــارې دي یــاره خــدای لپــاره راســه
چــي د ژونــد لاره پیــدا کــړم ســتا د ســترګو پــه رڼــا کــي
بیـا بـه پـوه سې چي تـه څـوک يې دلتـه څـومره دی ستا قـدر
چــي د وخــت ســپیره ســیلۍ مــي درنــه ټــول عمــر جــدا کــي
زمــا ډېــر ســپیره قســمت دی هــر وخــت تــا رانــه خفــه کــړي
ســتا د شــونډو نــه مننــه چــي دي بیرتــه را پخــلا کــي

د ګیلــو نــه دي قربــان ســم زړه د زړه بــدل کــي واخلــه
نــور بــه نــه ژاړې پردېســه خپلــي اوښــکي دي کــه پــا کــي

۱۳۸۵\۵\۷

فریاد

د زړه آهونـــــه دي زمـــــا هـــــيڅ اوريـــــدلي نــــه دي
څـوک چـي يـې اوري هغـه سـتا پـه شـاني ښـکلي نـه دي

چـــي څـــو مره ژاړمـــه اشـــنا اوښـــکي مـــي مـــه پـــا کوه
نــن داســي ښــکاري چــي مــي هــيڅ درتــه ژړلــي نــه دي
ښــکلې مــنم هــر څــوک بــه ســتا د ښــکلا قــدر کــوي
بــې مــا پـــه غــم دي چــا د زړه غوښــي خــوړلي نــه دي
ځکــه پــه دې وطــن کــي خلــک ګناهکــار ګڼــي مــا
هــر چــا تــه غيــږه ورکــوم څــوک مــي وژلــي نــه دي
زمــا زړګيــه هــم يــې وران کــړې هــم اوســېږې دلتــه
افغانســـــتانه دښـــــمنان دي پيژنـــــدلي نــــه دي
هســـي نـــه يـــاره دغـــه نـــور ښــکلي خفــه ســي رانــه
بــه غيــر لــه تــا مــي د بــل چــا ســترګي ســتايلي نــه دي
را ځــئ چــي يــو ځــل د ســپيڅلي عشــق يادګــار تــازه کــوو
ډېــري مــودې وســوې چــي څــوک دار تــه ختلــي نــه دي
کــه مــي کــړي مــړ بيــر تــه ژونــدی ســم خــو بيــا هــم جانانــه
وايــم چــي ســترګي دي ښايســتې دي خــو قــاتلي نــه دي

خدايــه پــردېس د داســي خلکــو نــه ډېــر لــري ســاته
چـــي مينـــه نـــه پيژنـــي غـــم کـــي زنګيـــدلي نـــه دي

۱۳۸۵\۵\۱۱

حالات بدل دي

پــــانهو د تــــاریخ کــــې د ملالــــي تــــور وربــــل ښــــکاري
اوس افســـوس د هغـــه وطـــن واک لاس کـــې د بـــل ښـــکاري

کاشکي چې زه مړ وای یا مې داسي څوک لیدلای نه
وا وښتی له دین نه خلک وایي چې پاګل ښکاري
چاچي دُښمن و ایست د هغه نوم پر خوله نه راځي
چاچي بیرته راوستی هغه راته اتل ښکاري
څوک چې یې وړي ګټه د جګړو څخه مدام وایي
دا توري تیارې د وطن برخه د ازل ښکاري
یو چې ورته لار ښیې بل هرڅه په ډاډه زړه وړي
وایه زړګیه تا ته کوم یو سړی غل ښکاري
څوک پکښې د نوي ابادۍ نښې لیدلای سي؟
ما ته خو هر څه په کنډوالو باندي بدل ښکاري
مرګ نور مې واخله چې زه دومره دروغجن یمه
ما ویل خاوره زما ده اوس د نورو پکښې پل ښکاري
دا چې د دستار په نوم پر سرمو دی دا هیڅ نه دی
دا مو ولیږي غاړو ته هم دا زموږ قاتل ښکاري
بس ناپوه مالیاره ما ته مه کړه د بهار کیسې
باغ کې دي نوکر سپیرو اغزیو ته سور ګل ښکاري

چیغې د افسوس چې د پردېس د خولې نه ووتې
چا ته د غم ساندي وي او چا ته به غزل ښکاري
۱۳۸۵\۲\۱۸

وچي شونډي

زړونه کلک سوه نه مري ثوک د چا د غمه
کنې خاوري به واى زه پخوا د غمه

چي ياري کړې د نادان هوښيار زړګيه
خود به هيره کړې خوږه خندا د غمه
داسي ګډي وډي وايم به تر کومه
چا ته وکړم فريادونه ستا د غمه
تر خوږو خوږو خبرو دي قربان سم
کوم نن درته ترخه وينا د غمه
مرګ په خپله خوله غوښتل يوه ګناه ده
ما به هم کړې وي دا ګناه د غمه
وچي شونډي ثنګه جوړي کړم خندا ته
نه يم خلاص يو شېبه اشنا د غمه
چي د کلي نه مي نه باسي صحرا ته
ګيله من به يمه خامخا د غمه

چي د ژوند غوندي وي مرګ ته مي ور پرېږدي
پردېس غواړم په دُعا وفا د غمه

١٣٨٥\١١\١١

ژړېدلې هیله

د دُنیـــا خلکـــو د نظـــر څخـــه ایســـتلٰی یمـــه
لکـــه د تیـــرو زمـــانو د خـــاورو څلـــی یمـــه

د ژونـــد ســـاګاني حســـابمه ولـــي مـــرګ نـــه راځـــي
نصـــیبه څنګـــه دي غمونـــو تـــه ســـپارلی یمـــه
بېلتونـــه راســـه بـــې پـــروا یـــار مـــي د کلـــي یوســـه
چـــي دی خنـــد ېږي زه پـــه اوښـــکو لمبیـــدلی یمـــه
عشـــقه نـــور لاس راڅخـــه واخلـــه څـــه دي وکـــړه پـــه مـــا
هـــم خندیـــدم هـــم رپیـــدم هـــم ژړیـــدلی یمـــه
خپلـــو ســـوالونو تـــه پـــه خپلـــه ځوابونـــه وایـــم
د خپـــل یـــار غـــم کـــي داســـي حـــال تـــه رسیدلی یمـــه
ای لیونتوبـــه بـــې وفـــا نـــه ســـې او پـــرې مـــي نـــږدې
ډېـــر ســـوم خوشـــحاله چـــي دي ځـــان ســـره منلـــی یمـــه
عـــادت پښـــتون زړه مـــي پښـــتون زمـــا وجـــدان پښـــتون دی
څـــوک چـــي مـــي نـــه غـــواړي نـــو کلـــه ورغلـــی یمـــه
اوس مـــي پـــر غرونـــو ګرځـــوي مـــدام د ســـیوري غونـــدي
چـــي د اشـــنا لمـــر غونـــدي مـــخ تـــه دریـــدلی یمـــه

ګورتـــه بـــه یوســـمه ارمـــان دي د وصـــال جانانـــه
پـــردېس تـــه نـــه راځـــې پـــه ژونـــد کـــي پوهیـــدلی یمـــه

۱۳۸۵\۱۰\۱۱

اوښکي

بیـــا پـــرمخ ســـوې پــر یشـــانه زمـــا اوښـــکي
دومـــره مـــه ګڼـــه ارزانـــه زمـــا اوښـــکي

ســـتا د غـــم قـــافلې ډ بـــري زړه تـــه راغلـــې
هرکلـــي یـــې کـــړې ســـتومانه زمـــا اوښـــکي
د خپـــل کبـــر او غـــرور نـــه بـــه لاس واخلـــې
کـــه دي ولیـــدې جانانـــه زمـــا اوښـــکي
دا چـــي ګـــل د یـــا ر د مـــخ ســـره ســـیالي کـــړي
ســـتا ســـیالي کـــوي بارانـــه زمـــا اوښـــکي
راتـــه لـــږ د خـــو شـــحالۍ لپـــاره پـــر ېـــږده
لا دي بـــس نـــه دي خفګانـــه زمـــا اوښـــکي
کـــه مـــي یـــا ر د خپـــل راتللـــوو زیـــری راکـــړي
بیـــا نـــه وینـــې هجرانـــه زمـــا اوښـــکي
د دردمـــن زړګـــي دردونـــو بدرګـــه کـــړې
چـــي راغلـــي تـــر ګریوانـــه زمـــا اوښـــکي

پـــه ســـلګو ســـلګو بیـــده ســـومه پردېســـه
وچـــي ســـوې نـــه ســـوي پښـــیمانه زمـــا اوښـــکي

۱۳۸۵\۹\۱۸

شوګیر

مــه ځــه نــور پـــر دغـــه لاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
ای زړګیــــه وفـــــاداره لیونتـــــوب تـــــه دي نـــــږدې کـــــړم

د اشــنا د دیــدن وږې پــه شــوګیر بانــدي مــوړ نــه ســوې
کښــینوې مــي تــر ســهاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
بــس دغــه غمونــه بــس دي خوشــحالۍ درکــوای نــه ســي
لا نــور څــه غــواړې لــه یــاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
پــه ســلګونو وعــدې نــوري یــې هــم کــړي وې رانغــی
پرېــږده پرېــږده انتظــاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
کلیــوال دي راخبــر کــه ورتــه کــانې پــه لاس ورکــه
مــه مــي وژنــه بــې سنګســاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
یــو لښــکر د رقیبــانو پــه مــا هــیڅ کــولای نــه ســي
خــو دیــار خولــه کــي انکــاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
بیــا مــي نــوم پــه خولــه یــاد نــه کــړې پــه مــا بــد ښــکاري ســتا کلــی
دا دی وځــم دي لــه ښــاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم
پــه پښــیمانو قــدمونو بیرتــه شــاته راتــلای نــه ســم
مینــي نــه لرمــه چــاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم

تــه د تــورو غرونــو هــا خــوا تــه ژونــدی اوســې پردېســه
زه دي غــم کړمــه بیمــاره لیونتــوب تــه دي نــږدې کــړم

۱۳۸۵\۹\۱۰

ترخې شېبې

د یار ژوند غواړمه ویره بې له تا
موږ خوشحاله یو شوګیره بې له تا

زلزلې مې پر زړه څوک نه سي را وړلای
د یار سترګو کې تاثیره بې له تا
که اشنا مې دی باچا خو هیڅ ځای نه ځي
ای زما فکره وزیره بې له تا
ته د یار د سُورکو شوندو را بهر سه
خوب مې هیڅ نه دی تعبیره بې له تا
دا د ژوند شېبې ترخې سوې نه تېرېږي
د جانان د مخ تصویره بې له تا
ټول ظلمونه مې پر سر سترګو قبول دي
خو په مینه کې تغیره بې له تا

د اُمید غوټۍ په اوښکو نه ګل کېږي
پردېس شل نه کړه تقدیره بې له تا

۱۳۸۵\۸\۱۵

موږ داسي نه وو

څوک به د خپل دوران اتل خو شحال ختټک جوړېږي
چي يې خبري دُښمنانو ته سبق جوړېږي

پښتوا د کلي مشرانو روغه جوړه کول
اوس که جګړه وي نو د لاسه د ملک جوړېږي
يارانو راسئ نوی رنګ نوی انداز وګورئ
نن په جامو کي د انجلۍ په شان هلک جوړېږي
خدايه زه داسي آبادي وطن کي نه غواړمه
چي هديرو باندي مارکيټ د يو احمق جوړېږي
د نورو ژوند ته اسانتيا وي برا بري سولي
موږ ته بمونه بس د يو بل په کومک جوړېږي
دُښمنه څومره چي دي وس وي نن مي وزوروه
سبا به زما لاسونه ستا خولي ته چنګک جوړېږي
چي لاس وهنه د شيطان ګاونډي نه وي پکښي
په يوه کور کي د پښتون سره تاجک جوړېږي
خبري ډېري سر يې يو دی که وه داسي حالات
زما او ستا د کلي منځ کي به اټک جوړېږي
ولي مو توري د دُښمن په ځيګر ښخي نه کړې؟
ولي مو غاړي بيا نيم ميتر په خامک جوړېږي؟

پردېسه چپ او سېږه دې وطن کي هيڅ مه وايه
په ورور دي وژني ورته اوس نوی ټوپک جوړېږي

۱۳۸۴\۱۱\۱۱

حیرانتیا

دا هجران دی که وصال دی نه پوهیږم
تن خفه زړه مي خوشحال دی نه پوهیږم

چي مي ټول عمر زړګی پکښې بندي سو
دا یې زلفې دي که جال دی نه پوهیږم
زموږ د کلي کوڅې اور واخیست لمبه سوه
که پر سر د یار سور شال دی نه پوهیږم
ټوله شپه ورپسې ژاړم چي را یاد سي
دا مي حال دا مي احوال دی نه پوهیږم
جانان ولي د رقیب د غاړي هار سو
زما خو جار ترې سر او مال دی نه پوهیږم
دا د غم شېبې د هر چا پر زړه تم سي
که پر ما یو ساعت کال دی نه پوهیږم
یاره نن را ته صفا خبره وکه
زما لپاره دي څه خیال دی نه پوهیږم

ځان مي ته یې زړه مي ته یې ای پردېسه
بیا دي ولي رقیب سیال دی نه پوهیږم

۱۳۸۴\۱۲\۴

تیروتنه

ستا خبري د اوبو پر مخ لیکل دي
ستا وعدې عبث وختونه تیرول دي

نه بلبل سوې نه سور ګل او نه اغزی سوې
یاره ګران دي عادتونه پیژندل دي
د هغې ورځې نه پس درنه توبه کړم
چې رقیب سره ولاړه وې خندل دي
تا تې درکړه خوشحالي خو زه ژړېږم
ویشل سوي برخې ټولي د ازل دي
همېشه به وم ژوندی په انتظار کې
بس درځم درځم هر وخت راته ویل دي
زموږ جونګړي تې یو شپه را وله خدایه !
ښکلي د ښکلي محل وه د محل دي
د ګل رنګه هلمندي جانان د پاره
ما پرېښې ښکلي ټوله د کابل دي

پردېس ځکه د اشنا نه پردی سوی
اوس خبري د یاری په مُبایل دي

۱۳۸۴\۱۲\۲۹

زړه او ځان

هر چا نه لري او سو زړه را نه غوښتنه وکړه
تنها به نه تېرېږي ژوند ما تري پوښتنه وکړه

یا به یو دواړه ملامت یا بې ګناه یو دواړه
ما به هیڅ نه هیروی تا چي یې ستاینه وکړه
زه یې پخوا لا پرهرونو باندي موړ ساتلم
خو دا دی ستا سره یې اوس د خولګۍ ژمنه وکړه
اوس به پر یار سي را خپاره د حیرا نتیا رنګونه
ستا د ژړ رنګ زما د پرهر که یې لیدنه وکړه
ځو مره نادان وې زه دي پریښوولم د یار سترګو ته
چا چي ویشتلي ګوره چا یې درملنه وکړه
هغه خندا چي اننګو کې جوړول دولونه
زه خو یې وړی وم ه تا مې پلټنه وکړه
غنچه د ګلو مې په لاس کي انتظار یې کوم
راسره بیا جانان یوه وعده اغزنه وکړه
د رقیب مخ ته دي راوکتل په ډېره مینه
یاره دا ستا د شوخ نظر نه مې مننه وکړه

لیک یې راغلی دی که خدای کول پردېس به راسي
ډېر سره ګران یو زما په یاد یې دا لیکنه وکړه

۱۳۸۵\۲\۱۹

ملاقات

د دیدن لاره بندوي ډېر مشکلات راکوي
د چا ګناه نه ده پرهر زړه ته حالات راکوي

د عشق بیمار یم طبیبان سول د بېلتون ملګري
د خوب خندا نه یې پرهیزکړمه غم زیات راکوي
د اشنا حُسن ورځ په ورځ زیاتېږي خوار نصیبه
کله بې ما ته د بوسې په نوم زکات راکوي
زه د بېلتون شپو کي لیکم ورته د زړه خبري
ځواب رالي یار پر وخت د ملاقات راکوي
لکه چي زما سره تر عمره اوسیدل یې خوښ دي
یاره یادونه دي غیر دا سي په احتیاط راکوي
تا به په ژوند وي جدا کړي څو ببوسه زړونه
بېلتونه یار به زیری نن ستا د وفات راکوي
سترګي دي نه دي د هلمند سیند دی څپې نظر دي
ما ډوبوي مسکا د شونډو دي نجات راکوي

ځکه پردېس په خپل وطن کي لا پردېس اوسیږم
زموږ هر څه مفت غواړي خپل هر څه په خیرات راکوي

۱۳۸۵\٦\٢٨

لښکرګاه

د میني پت

ولـــې رانغلـــې صـــنمه لا تـــر اوســـه
د راتلـــو دي يـــم پـــه طمعـــه لا تـــر اوســـه

ســر او مـال مـي تـر قربـان سـه چـي هـر ځـای وي
پـــت د مينـــي يـــې پالمـــه لا تـــر اوســـه
د جانـــان ســـره راځـــې ورســـره ځـــې نـــه
غمـــه پاتـــه ســـوې بـــې غمـــه لا تـــر اوســـه
پـــه زړه کلـــک دی ځـــواب نـــه ســـي رالېـــږلای
چـــي هـــر لیـــک ورتـــه لیکمـــه لا تـــر اوســـه
یـــار چـــي تللـــی دی دا څـــو کلونـــه تېـــر ســـول
خـــوب مـــي نـــه ســـته ای عالمـــه لا تـــر اوســـه
پرهرونـــه مـــي د زړه پـــر زیاتېـــدو دي
نـــا خبـــره يـــې ملهمـــه لا تـــر اوســـه
چـــي ژونـــدی یـــم مهربـــان بـــه درتـــه وایـــم
مـــړ دي نـــه یـــم د ســـتمه لا تـــر اوســـه

د پـــردېس وران کلـــی څـــومره پـــر مـــا ګـــران دی
پـــه ورځ څـــو ځلـــه ورځمـــه لا تـــر اوســـه

۱۳۸۵\۷\۲۲

اختر

اختـــره راتـــه يـــاد كـــه تيـــر زمـــان د مـــا شـــوم تـــوب
زمـــورږ خـــوار كلـــي تـــه راولـــه يـــاران د ماشـــوم تـــوب

خـــو كاشـــكي دي واى ځـــان ســـره هغـــه شـــېبې راوړي
پـــه هـــر ســـاعت مـــي كـــړى دى ارمـــان د ماشـــوم تـــوب
دا خلـــك دي بـــې درده يـــو او بـــل پـــه كـــاڼو ولـــي
پـــر مـــورږ يـــې هـــم كورونـــه كړلـــه وران د ماشـــوم تـــوب
يو ته يې خوشحالي راوړې نور هري خوا ته غم دى كيسه كه
درتـــه وكـــړي هـــر افغـــان د ماشـــوم تـــوب
آخيـــر بـــه مايوســـي ورتـــه اختـــر كـــي غيـــرږه وركـــي
چـــي قـــدر نـــه كـــړي زمـــا غونـــدي انســـان د ماشـــوم تـــوب
چـــي اوس دي پـــه جرګـــو اشـــنا تـــر كلـــي راتـــلاى نـــه ســـي
زړګيـــه هغـــه ژونـــد وو پـــر جهـــان د ماشـــوم تـــوب
اختـــره زه بخښـــنه غـــواړم ډېـــر يمـــه بـــې وســـه
لمـــانځلاى چـــي دي نـــه ســـمه پـــه شـــان د ماشـــوم تـــوب
كـــه زړه مـــي وركـــى څـــه پـــروا كـــړي بيـــر تـــه بـــه يـــې راوړي
مـــا هـــم يادګـــار ســـاتلى د جانـــان د ماشـــوم تـــوب

چـــا ښـــكلي جـــامې وا غوســـتې څـــوك چـــا تـــه انتظـــار كـــړي
زه ليكمـــه پـــردېس يـــار تـــه بيـــان د ماشـــوم تـــوب

۱۳۸۵\۸\۱۱
كوچني اختر

اخطار

لاسونه به رقيبه ستا ګريوان ته رسوم
کيسه د رسره اوس د جنګ ميدان ته رسوم

پښتون غرور مي مات کړه ټول د صبر زندانونه
ځان ستا پر سر د عمر قيد زندان ته رسوم
يو وازي يې غمونه شو ګيرې زما حق نه دی
اعلان د بغاوت مي نن اسمان ته رسوم
د سر او مال نه تير يم هيڅ پروا د رقيب نه کړم
دا يو اواز د زړه مي خپل جانان ته رسوم
زه داسي ژوندون نه غواړم چي يار وي ستا په ځنګ کي
ځان مرګ ته رسومه او مرګ ځان ته رسوم
دا ډېره خاموشي مي بې ننګي ګڼلای نه سي
يقين به دي په دې لار کي ګمان ته رسوم
ښکاريږمه کاميابه د رقيب مقابله کي
ډيوه دي ده سپين مخ شپو د هجران ته رسوم

په نيمه خو پوه نه سوې اوس پوره خبره واوره
خولګۍ به د پردېس د زړه ارمان ته رسوم

۱۳۸۲\۲\۱۱

د کاڼي زړه

مخ په شبنم مېنځي بل کار نه کوي
ګله ګلونه خو سینګار نه کوي

ازلي حُسن دي زیاتي کړی دی
مهرباني چي پر ما خوار نه کوي

به غیر له تا په دې دُنیا کي بل څوک
په ژړیدو مي افتخار نه کوي

څوک چي د ګل خو شبويي نه پيژني
هغه پسرلي ته انتظار نه کوي

تل هغه زړه د غم نه پټ او سيږي
د پټي میني چي اظهار نه کوي

زه لیونی وم درته ومي ویل
چي بې له تا مي زړه قرار نه کوي

چي پکښې ستا دا ښکلي سترګي نه وي
مزه دا کلی او دا ښار نه کوي

د زړه لاسـونه مـي اغـزو سـوري کـړل
بيـا هـم د ګـل غخـه انکـار نـه کـوي

مـورږ ورتـه سـتوري د اسـمان حسـابو
ښـکلي د خپلـو وعـدو شـمار نـه کـوي

د کـانې زړه سـره مـي مينـه کـړې
خـدای دي زمـا مـرګ پـه سنګسـار نـه کـوي

پـه قـدمو کـي ورتـه زړه ايږدمـه
اشـنا راتلـه پـر دغـه لار نـه کـوي

پـردېس دوران د ليونتـوب تيـر کـړی
نـور بـه پـه ښـکلو اعتبـار نـه کـوي

۱۳۸۴\۱۱\۴

تېر وختونه

څــــه دوران د لیونتـــوب وو څـــه خـــوا ږه وختونـــه تېرســـول
چــي لــه هــر څــه بــې پــروا وو اوس غمونــه راتــه دېــر ســول

نـــا خبره د خپـــل ځـــان وم چـــي ماشـــوم وم لیـــونی وم
نـــه د چـــا د زړه ګـــلاب نـــه د چـــا ســـترګو کـــي اغـــزی وم

نـه مـي غوښـتل د چا بـده نـه پـه بـد مـي څـوک خـو شـحال وه
نـــه ځـــوا ب د چـــا غلـــط وو نـــه غلطـــه لار د ســـوال وه

نـــه د چـــا پـــه انتظـــار کـــي مـــي ثـــانيې وې حســـابلي
نـــه مـــي دوې بـــې ګنـــاه ســـترګي د چـــا غـــم وې ژړولـــي

د آزاد ژونـــدون خاونـــد وم د چـــا غـــم راســـره نـــه وو
پـــوه د شـــپو ورځـــو پـــه خونـــد وم چـــي صـــنم راســـره نـــه وو

چـــي زړګـــي تـــه مـــي دوو ســـترګو د جانـــان لاره پیـــدا کـــړه
زمـــا اوښـــکو پـــه کوڅـــو کـــي د ګریـــوان لاره پیـــدا کـــړه

د وصـــال پـــه خـــوب مـــوړ نـــه ســـوم ســـهار نـــه وو بېلتـــون راغـــی
خنـــدا ولاړه اشـــنا ولاړی تـــریخ ســـاعت د ژونـــدون راغـــی

د دیــــدن تــــول اُمیدونـــه مــــي د زړه غخــــه بهــــر ســــو ه
ټولــــه خلـــک پـــه ظلمونـــو د بـــې ننګــــه یـــار خبـــر ســــو ه

بـــس د ژونـــد پرلویــــه دښـــته بـــه دي پربــــږدي پــــه غمـــو کـــي
مـــا تـــه نـــه ښـــکاري یـــارانو حوصـــله د ښـــکلو زړو کـــي

ســـتا پــــه کلـــي کـــي مـــي تیـــر کړلــــه کلونــــه تــــه رانغلـــې
لا هـــــم هلتــــــه وم جانانـــــه تـــــر پرونـــــه تـــــه رانغلـــــې

تـــا راکـــړی لویـــه خدایـــه دې دُنیـــا کـــي امانـــت ژونـــد
د نفـــرت نـــه مـــي نفـــرت دی تیـــروم پـــه محبـــت ژونـــد

د هـــر غـــم زور مـــي لیـــدلی ګرانـــه ســـتا پـــه یارانـــه کـــي
تـــه خـــو شـــحال اوســـې جانانـــه دا د غـــم پـــه زمانـــه کـــي

هـــم یـــم مینـــي ســـوځولی هـــم پـــه مینـــي کـــي لمبـــې دي
هـــم ګُمـــان یـــې پـــر ایمـــان کـــړم چـــي د مینـــي یـــې تـــوبې دي

مـــا پـــر بـــدو کـــړي ښـــه دي ځکـــه نـــن مـــي قـــدر نســـته
هـــم جانـــان رانـــه خفـــه دی هـــم د زړه مـــي صـــبر نســـته

اشـــنا ښـــکلی دی د رنګـــه چـــا ویـــل چـــي ملامـــت دی
پـــر وعـــدو چـــي وفـــا نـــه کـــړي دا د هـــر ښـــکلي عـــادت دی

هغــه څـوک چــي زمــا ځــان وو هغــه هیرکــړم د ځــان هیــر یــم
ژونــد د غــم کــوهي کــي تیرســو د خوښــۍ د کــاروان هیــر یــم

ورځ تــر بلــې غمجــن کیــږم دا د غــم پــه دُنیــا ګۍ کـــې
لویــه خدایــه د هــر ښــکلي نظــر مــات تــه مــي لــوګی کــې

۱۳۸۵\۳\۱۵

تمنا

ښــکلې راســه چــي دي ښــکل کــړم ښــکلول دي ګنــاه نــه ده
لــږ مــي زړه تــه رانــږدې ســه خپلــول دي ګنــاه نــه د ه

مــا تــه مــه وایــه چــي څــوک یــې زمــا د مینــي قــدر وکــه
پــه دیــدن پســې دي مرمــه راتــه وایــې صــبر وکــه

لــږ خــو ځــان تــه فکــر وکــه بــې وفــا وخــت بــې وفــا دی
تیــر وخــت بیرتــه نــه را ګرځــي دا عــادت یــې لکــه ســتا دی

یــاره داســي وخــت بــه راســي تــا بــه هــم زماپــه شــان کــي
لکــه زه چــي حیــران ښــکارم تــا بــه هــم داســي حیــران کــي

دا حــالات دي زمــوږ وطــن کــي هــر څــوک ډېــر کــوي ظلمونــه
خــزان ورژول ســتا پــه شــان تنکــي تنکــي ګلونــه

دوه لاسونه چې د نازه د چا غاړي ته امېل سي
د ظالم په لاس هغه سينه ګولو باندي غلبېل سي

اوس ته وو ايه جانانه ظلم ښه دی او که مينه
مينه نه مني هيڅکله چې سي تو ي د انسان وينه

خنديدلې له اوله خوا اخيردي ليوني کړم
په نازونو چې دي خپل کړم په غرور چې دي پردی کړم

ياره عمر د ګل لږ دی د بهار موسم به تير سي
پته مينه ساتې ولي د اظهار موسم به تير سي

پر هغه تصوير مئين يې چې هنداره کي ځان ګورې
ای نادانه يو ځل راسه که مي خيري ګريوان ګورې

اجازه راکه جانانه چې دي ښکلي مخ ته ګورم
يا به نه يې يا به نه يم خپل نيمګړي بخت ته ګوروم

رانه وساته نن پته دغه ښکلې خولګي تانده
د خپل حُسن په دوران کي پر تار تار ګريوان مي خانده

ته ظالم د وخت په شان يې ته بهار راځخه ساته
ته خولګي راځخه ساته ته اقرار راځخه ساته

۱۳۸۵\۴\۱۳

د خدای په امان

جانان په کلي کي پاتېږي خو موږ کډه کوو
کله یې زړه رانه صبرېږي خو موږ کډه کوو

خدایه ګناه مې څه ده ځم د ګلستان وطن نه
د پسرلي وږمه لګېږي خو موږ کډه کوو

ژوندي مو وینو ته دي تږي مړه هم هیڅ نه وایي
ظالم خوشحاله دی خندېږي خو موږ کډه کوو

د بېوسي نه راته ځان ډېر ملامت ښکاره سو
چي زما ورونه وژل کېږي خو موږ کډه کوو

جانانه مه ژاړه قسمت د یو او بل نه بېل کړو
پر تا به سرې لمبې بلېږي خو موږ کډه کوو

ورک دي ژوندون سي مرګ تر ښه دی خو چي دلته مړ سم
مړه سوه ځوانان پیغلې ژړېږي خو موږ کډه کوو

مخ رانه واړوه چي سترګي دي سي هیري رانه
مینه دي ورځ په ورځ زیاتېږي خو موږ کډه کوو

الله خبر دی زه به چیري مزدوري کومه
اوس راته هیڅ نه معلومېږي خو موږ کډه کوو

خدایــــه قیامــــت نــــه دی اســـمان هـــم نړیــــدلی نــــه دی
ســـتوري هـــم هغســــې رپيــــږي خـــو مـــوږ کــــډه کـــوو

د خـــدای پـــه امـــان تـــا هـــم د زړونـــو پـــر مالـــک ســـپارمه
وګـــوره اوښـــکي مـــي بهيــــږي خـــو مـــوږ کــــډه کـــوو

کلـــه نـــا کلـــه د پـــرد ېس مـــزار تـــه پورتـــه کـــه لاس
یـــو ه شـــېبه مـــي نـــه هیرېـــږي خـــو مـــوږ کــــډه کـــوو

۱۳۸۵\۵\۱۴

ښکلی ځوان

زموږ په کلي کي يو وخت يو ښکلی ځوان وو
د هر چا د سترګو تور پر هر چا ګران وو

کليوال يې په مجلس نه مړېدله
ښه يې خوی وو او سپېڅلی مسلمان وو

هره ورځ د خندا ډکه خوله به راغی
هر سړی يې ښو اخلاق ته حيران وو

نه يې کړی د يوه غيبت وو بل ته
نه خوشحال د کليوالو په تاوان وو

چي د ده په شان څو نور ځوانان پيدا سي
بس همدا مي د ماشوم زړګي ارمان وو

هر ساعت به يې د الله شکر ادا کی
چي بېغمه چي ژوندی پر دې جهان وو

فريادوني له نيستۍ څخه ګوَله
هيڅ پيسې ور سره نه وې پريشان وو

د خدای ورکړه ده ځوان ډېر دولت پيدا کی
د خپل بس موټر په خپله موټروان وو

د پيسو سره يې مينه سو له زياته
ځيني هير هغه د لوړې تير زمان وو

بلـــدېنګونې د لمـــر وړانګـــو بربښَــــوَلـــه
اول نـــه خـــو بيـــا زمـــوږ د کلـــي خـــان وو

تجـــارت يـــې د انســـان د وينـــو زده کـــې
افغانـــان بـــې قتلـــول خپلـــه افغـــان وو

ورســـره کبـــر غـــرور ســـو لـــه ملګـــري
هـــر ســـړی يـــې پـــر دوســـتۍ بانـــدي پښـــيمان وو

يـــوه ورځ زمـــوږ پـــر کلـــي زلزلـــه ســـوه
نـــور ولاړ وه د ده ښـــکلي بلـــدېنګ ورانوو

بيـــر تـــه را وســـتی الله هغـــه حالـــت پـــرې
وخـــت کـــه هـــر څـــومره پـــه منـــدېه تـــرې روان وو

بيـــر تـــه ختمـــه ســـوه خـــاني مســـکيني راغلـــه
بيـــر تـــه هغســـي عـــاجزه هغـــه ځـــوان وو

نـــه يـــې وکـــې ســـخاوت نـــه خيراتونـــه
خـــدای چـــي کـــړی پـــه ده بانـــدې امتحـــان وو

داخـــل څـــوک د مجلـــس نـــه لـــري څـــه وکـــړي
پـــه فکرونـــو کـــي وو ډوب پـــه غـــم د ځـــان وو

خـــدای پـــټ کـــړی دی عـــزت پـــه عـــاجزۍ کـــي
د دې وروســـته دا د ځـــوان پـــر خولـــه اعـــلان وو

د بنده سره لويي څومره بد کار دی
دا زما ماشوم زړګی څومره نادان وو

د پیسو میني کړه لار راڅخه ورکه
لوړه مځکه مي لیده کښته اسمان وو

څو کلونه تر غرمي پوري بیده وم
رانه هیر وخت د لمانځه او د اذان وو

دا به حال وي همېشه د کبرجنو
دا چي هر څه وسول امر د سبحان وو

د آزاد ژوندون په قدر چي پوه نه سو
اوس جهان ورته وړوکی یو زندان وو

خدایه ستا تر باچاهي پردېس قربان کړې
نن مي ولیدی د ژرندي آسېوان وو

۱۳۸۵\۴\۲۸

ژوند تیرېږي

په بهـــار پســـې مــــدام وي خــــزان داســـي
چـــي راځــــي دُنيــا تـــه وي بـــه روان داســـي

پـــر هـــر حـــال بانـــدي مـــي شـــکر دی خاونـــده
لکـــه تللـــی چـــي وو راغـــی جانـــان داســـي

دلتـــه ګـــل وو خـــو اوس نســـته کـــه دي يـــاد وي
ســـتا بـــه هـــم تيـــر ســـي د حُســـن دوران داســـي

چـــي غلطـــــي ارادې ورســـــره نــــه وي
ســـره يوځـــای دي وي دوه مئينـــان داســـي

لکـــه کـــوم عـــادل باچـــا چـــي پـــر تخـــت کښـــېني
ســـتا تصـــوير مـــي د زړه کـــور کـــی ودان داســـي

لاس پـــه لاس د رقيبـــانو مـــخ تـــه ګرځـــي
ځـــومره خونـــد کـــوي ســـپېځلي يـــاران داســـي

پـــه ســـيالۍ کـــي د رقيـــب چـــي دي کاميـــاب کـــړم
همېشـــه اوســـې کاميـــاب پـــر جهـــان داســـي

يـــم حيـــران ســـتا پـــه زړه کـــي څنګـــه زړه دی
نـــه دی کلـــک کـــاڼي اشـــنا د بيابـــان داســـي

چـــي خفـــه نـــه ســـې رويبـــاره يـــار تـــه وکـــه
ســـلام داســـي کـــلام داســـي بيـــان داســـي

دیدن راوړه که مي سر ځي پروا نسته
زه د میني غواړم ګټه تاوان داسي

ستا د مخ ښکلول زما د زړه ارمان وو
ستا د زړه دي خدای پوره کړي ارمان داسي

چي یې تل خندا په مور پوري کوله
ژړیدلي دي هغه رقیبان داسي

زما نه رنګ د اوښکو هیر سو خوشحالیږه
نن مي وویل زړګي ته ګریوان داسي

ملامت نه دی بلبل چي پر مئین دی
وي کتې مټ لکه ستا شونډي ګلان داسي

ما ته ښکاري یاره دواړه لیوني سوه
چي په منډه سوه بېلتون او هجران داسي

د ښو په غشو ویشتی دي پر زړه یم
خدای دي مه کړه پر بل چا مهربان داسي

شبنم مخ مېنځي د ګل خو ځان تر جار کي
د پردېس ژوند دي تر تا سي قربان داسي

۱۳۸۵\۴\۱۷

د وربل سیوری

خوب مې لیدی چې بېدېدم ستا د وربل سیوري ته
ما ویل غرمه به تېروم ستا د وربل سیوري ته

که اجازه دي وي یو تار دي له وربله اخلم
د زړه پرهر به پرې ګنډم ستا د وربل سیوري ته

یو کال بېلتون او هجران د واړه راپسې ګرځیدل
په شان د خال به پټېدم ستا د وربل سیوري ته

د خدای لپاره راته مه وایه چې بیرته ولاړ سه
نه غواړم ژوند مرګ قبلوم ستا د وربل سیوري ته

ښکاري دُعا مې سوه قبوله د خدای درکې اشنا
ځکه خو نه سي را تلای غم ستا د وربل سیور ته

لکه چې څوک تر وني لاندې وخوري باغ کې میوه
ستا په خولګۍ نه مړېدم ستا د وربل سیوري ته

د خواړه خوبه چا را ویښ کړمه ډېر ظلم وسو
داسې ارام چې اوسېدم ستا د وربل سیوري ته

بېلتـــون ســـزا د هغـــه جـــرم مـــا تـــه اوس راکـــوي
زه چـــي ماشـــوم وم لوبېـــدم ســـتا د وربـــل ســـیوري تـــه

بیـــا د حـــالاتو پـــر زړه بـــل کـــه د غـــم ســـره اورونـــه
یـــو ځـــل مـــي بیـــا پرېـــږده صـــنم ســـتا د وربـــل ســـیوري تـــه

هغـــه وخـــت ســـتا د مـــخ کتـــاب کـــي هـــر ســـر لیـــک وو مینـــه
مـــا چـــي لوســـتل پـــه پوهیـــدم ســـتا د وربـــل ســـیوري تـــه

زه د پـــردېس ژونـــدون ترخـــې خـــاطرې یـــاد کـــي لـــرم
یـــو وخـــت بـــه تـــولي هیـــروم ســـتا د وربـــل ســـیوري تـــه

۱۳۸۵\۱۱\۱۹

خولګۍ

په ټول ژوند يو ه شېبه به مي هير نه سي
ياره ستا مړاوي کاته به مي هير نه سي

که په سرو سترګو ژړا درپسې وکړم
په سرو شونډو خند بده به مي هير نه سي

زه دي خپل کلي ته ولي رابللم
اوس تر مرګه دا کوڅه به مي هير نه سي

چي وصال کي دي هجران راباندي راوست
ای جانانه هغه شپه به مي هير نه سي

زما د زړه غوښي پر بل چا پېرزو نه وې
ستا ظلمونه راسره به مي هير نه سي

د بري شپې بې په يادونو کي سبا کړم
يار د ناز په خوب بيده به مي هير نه سي

اول مينه بيا رټلی ځواب راغی
دا به هير کړمه هغه به مي هير نه سي

خلکو نوره یاري نه کوم د ښکلو
خپل زخمي زخمي سینه به مي هیر نه سي

پر زخمونو د ملهم پر ځای ږدي مالګه
د یار رحم حوصله به مي هیر نه سي

د رقیب زړه یې سوځلی وو بې اوره
زړه راکښونکې اشاره به مي هیر نه سي

پرېږده ما چې د فکرونو په ټال زانګم
بس په هیڅه بهانه به مي هیر نه سي

قسمونه یې د مخ لیدو ته مات سول
په توبه توبه به مي هیر نه سي

ملامته یم پردېسه خولګۍ وا خله
بیا په مینه کي ناغه به مي هیر نه سي

۱۳۸۵\۱۱\۱

بې اشنا پسرلی

هر کله راسې په خندا پسرلیه
پر وعده ټینګ او با وفا پسرلیه

ستا د راتلو په انتظار انتظار
غمجنې شپې مو کړې سبا پسرلیه

د دیدن زیری یې خوږ منو زړوته
تل دې ملګرې وي ښکلا پسرلیه

خو ډېر افسوس ستا په راتلو راڅخه
اشنا د ژوند لارکړه جلا پسرلیه

ښکلو ګلونو ته دې نه ګورمه
د ښکلو میني کړم تباه پسرلیه

ما کړل رنګین په اسویلو غمونه
تا کړل رنګینه دا دُنیا پسرلیه

خپل دې ګلونو ته شبنم راوستی
زما دې سترګو ته ژړا پسرلیه

راته ښکاريږي بې اجله مرګی
چې بې اشنا راغلې پر ما پسرليه

راسره يې نسته د ليدلو طاقت
د ګل پر شونډو د مسکا پسرليه

جانان خفه سو ته هم مخ واړوه
ښه يم تنها تنها پسرليه

رنګونه ټول دي زما د يار په شان دي
هسې نه کړې دي وي غلا پسرليه

يو څو سپېڅلي ارمانونه د زړه
سو له نيمګړي نيمه خوا پسرليه

زما سلام ستا د ګلونو غوندي
وايه پر کلي د اشنا پسرليه

د يار ستم که وو پردېس وژلی
قبر ته راسه خامخا پسرليه

١٣٨٥\١\١٢

څه مانا

نه پوهیږم داسي کتل څه مانا
وار په وار مي خوا ته راتلل څه مانا

مینه چي دي درې ورځي دوام نه کړي
ښکلې نازادا دي اول څه مانا

زړه نه چي مي خپل زړګی ساتې لري
یار دي یمه یار دا ویل څه مانا

یاره کوم رواج د محبت دی دا
یو ځل رابلل بیا رټل څه مانا

زما په مخ کي نه سو شرمینده رقیب
لاس کي چي دي راکی دا ګل څه مانا

سترګي چي دي توري ازلي دي نو
بیا پرې د کجل لګول څه مانا

زه وایم چي خوب تر تا قربان کړمه
خوب کي دي جانانه لیدل څه مانا

ټوله زغم مي صبر رانه وخوړی
صبر څه دی دا ژړیدل څه مانا

ژونـــد څـــه دی زمـــا لپـــاره غـــم دی غـــم
غـــم کـــي د انســـان او ســـيدل څـــه مانـــا

خولـــه کـــي د اشـــنا چـــي تـــرنم نـــه ســـو
مـــه ليکـــه پردېســـه غـــزل څـــه مانـــا

۱۳۸۵\۲\۱۱

ځوانيمرګ خاطر ته

د خړ خېبر خړي درې خاطر ته
وایم سلام روح د مصري خاطر ته

د بې وفا صنم جفا وژلی
ژوند يي هم وو ذرې خاطر ته

الهي دا ځل مې دُعا قبول کړې
چي سي رڼا توري تيارې خاطر ته

د سروګلونو رنګ به هیر وو ځیني
یار چي بې شونډي کړلې سرې خاطر ته

چي په هر شعر کي يي ستاينه کړې
ورکړی غم هغي ځيرې خاطر ته

د خېبر ټوله سپلني لوګی سول
ښکاري چا زلفي کړې خپرې خاطر ته

مرور وخت ورسره نه سو پخلا
وې په نصیب کي شوګيرې خاطر ته

نظر يې ګل وو زړه وو ګل ورسره
خزان نیولي وې ارې خاطر ته

چــــي يـــې پـــه ژونـــد خېبـــر تـــه نـــه راتللـــې
مـــړ ســـو دُعـــا کـــړې کـــه ښـــيرې خاطرتـــــه

ډ بـــر دومـــره ډ بـــر ســـتا د ظلونـــو پـــه شـــان
ګـــلان پـــر قبـــر بـــه کـــرې خـــاطر تـــه

مـــا يـــي لا ښـــکلی مـــخ ليـــدلی نـــه وو
ښـــه راغلـــی وويـــل هـــديرې خاطرتـــه

ورتـــه دُعـــا کـــړه دپـــردېس زړګيـــه
کـــه د ويلـــو ځـــه لـــرې خاطرتـــه

۱۳۸۵\۲\۳۰

دا شعر ارواح ښاد خاطر افريدي او د هغه اشنا ته ډالۍ سوی دی

ځه ووايم

دلتــه مــو ســندري پــه ســلګو بانــدي بــدلي ســوې
دلتــه خوشــحالۍ وې پــه غمــو بانــدي بــدلي ســوې

دلتــه ډېــري پيغلــي کونــډي ســوي دي د پــلار پــر کــور
دلتــه پښــتنې وې ليونــو بانــدي بــدلي ســوې

دلتــه تــاريخي اثــار هــر چــا تــر وســه لــوټ کړلــه
دلتــه کــلا ګــاني پــه مورچــو بانــدي بــدلي ســوې

دلتــه مشــران د يــو او بــل پــه ســيالۍ ظلــم کــړي
دلتــه د چــا اوښــکي بــارانو بانــدي بــدلي ســوې

دلتــه چــي يــي قــدر د پښــتو او صــداقت کــړی
دلتــه يــي ســيني پــه غلبېلــو بانــدي بــدلي ســوې

دلتــه هــر څــه وســول ټــول جهــان يــي تماشــه وکــړه
دلتــه ســري ډولــۍ پــه جنــازو بانــدي بــدلي ســوې

دلتــه خــو د لمرځلانــده مــخ لوګيــو ونيــوی
دلتــه ســپيني ورځــي تــورو شــپو بانــدي بــدلي ســوې

دلتـــه د ورور وينـــي د خـــور اوښـــکي بهيـــدلي دي
دلتـــه مـــو بـــاغچي پـــه هـــديرو بانـــدي بـــدلي ســـوي

دلتـــه مـــي خپـــل ورور لاســـونه وتـــړل پرديـــو تـــه
دلتـــه جـــذبې د زړه ګيلـــو بانـــدي بـــدلي ســـوي

دلتـــه بـــه يـــو لويـــه تجربـــه راســـي دتيـــر پـــه شـــان
دلتـــه کـــه بيـــا چيغـــي پـــه ټپـــو بانـــدي بـــدلي ســـوي

دلتـــه پـــردي ويـــنم رانـــه ورک پـــردېس خوبونـــه ســـول
دلتـــه مـــي شـــپې ټـــولي شـــوګيرو بانـــدي بـــدلي ســـوي

۱۳۸۵\۳\۲۴

زما برخه

خپل قسمت راته کرلي ټول غمونه
په مجبور زړه مې منلي ټول غمونه

زما په شان يې بل څوک دومره قدر نه کړي
بل ځای نه ځي پوهيدلي ټول غمونه

ستا په لاس مې د ارمان جنازه باسي
ستا له خوا څخه راغلي ټول غمونه

ما سودا ورسره کړې زړه په زړه وه
جانان راکړل د خپل کلي ټول غمونه

يو پر مخ مې د رڼو اوښکو باران دی
بل پر زړه مې وريدلي ټول غمونه

دا د کاڼي غوندي زړه ته دي حيران يم
غمګين نه سو ځيني تللي ټول غمونه

نن مې ولوستله ستا د مخ کتاب کې
خوشحالي نسته ليکلي ټول غمونه

کړم ګمان چې ليونی به رانه جوړ کړي
د زړه کور کې مې ساتلي ټول غمونه

ســـتا پـــر ســـرو شـــونډو خنـــدا د خدايـــه غـــواړم
زمـــا پـــه برخـــه رســـيدلي ټـــول غمونـــه

اســـويلي ورتـــه وړمـــه د پســـرلي ســـوه
د زړه بـــڼ كـــي غوړيـــدلي ټـــول غمونـــه

راســه خــداى د پــاره ځــان ســره يــي يوســه
مـــا تـــې مـــه پرېـــږده اى ښـــكلې ټـــول غمونـــه

يـــا غمونـــه قـــاتلان د اُميـــد نـــه واى
يـــا واى ســـتا كتـــو وژلـــي ټـــول غمونـــه

يـــا مـــي ســـتا ســـترګي ليـــدلي نـــه واى يـــاره
يـــا مـــي نـــه وايـــې ليـــدلي ټـــول غمونـــه

يـــا مـــي اور د محبـــت پـــه زړه كـــي نـــه واى
يـــا پكښـــې واى ســـوځيدلي ټـــول غمونـــه

يـــا كوڅـــه كـــي دي اثـــر دى چـــي درځمـــه
يـــا ســـول مـــا بانـــدي غښـــتلي ټـــول غمونـــه

يـــا د ښـــكلو مينـــه ډكـــه ده لـــه غمـــه
يـــا يـــي مـــا تـــه رابخښـــلي ټـــول غمونـــه

صداقت لره سزا سته خبر نه وم
محبت سره ترلي ټول غمونه

پر تار تار ګريوان مي مه خانده جانانه
خير که ستا نه کوچيدلي ټول غمونه

اى ظالمه پردېس څنګه درنه هير سوو
ستا په غم يې پيژندلي ټول غمونه

۱۳۸۴\۱۱\۲۰

ټګ ګاونډی

په دوستۍ کې چي دُښمن دی نه پاریس دی نه لندن دی
زموږ د څنګ یو ګاونډی دی په خو ښیو مو غمجن دی

همېشه غورځوي کاڼي دواړه لاسه شا ته نیسي
د پوښتني پر وخت هسې خالي لاس دُنیا ته نیسي
په ناولي لاس یې زموږ د ګران وطن زړګی خوږمن دی

ښه پوره سرمایه دار سو د وطن غرونه یې سوري کړل
یو په بل مو سره وژني راته جوړه یې خواري کړل
څوک بې لاس کې ورته قطعه ورانوونکی د ګلشن دی

د رښا څخه یې پر هیز کړو په تیارو کې سره ورک سوو
د نفاق اور یې بل کړی په لمبو کې سره ورک سوو
راته ویې سوځل دواړه یو مې زړه دی بل مې تن دی

زما وینو ته دی تږی زما ورور خپلول غواړي
لا یې زړه سوړ سوی نه دی خپلول د کابل غواړي
خدایه وخت راسره مل کړې تر اټکه مې وطن دی

لویه خدایه دا ارمان مې د ناتوان زړګي پوره کې
خپلواکي غواړم یا هلته پر ما جوړه هدیره کې
د پردېس دژوند ارمان دی هم وصیت د زکندن دی
۱۳۸۴\۷\۱۰

بېوفا

ما وفادار ګڼلې په خوی دي نه پوهېدم
ځکه خو خیري ګریوان ټولي دُنیا ولیدم

داسي دي وکتله نن د پردیو غوندي
اوس بې پروا ګرځمه د لیونیو غوندي
نور به تنها نه سمه غمو دي وپېژندم

راغلي یو دُنیا ته یو امانت یو دواړه
په دغه دوو خبرو خو ملامت یو دواړه
ته به مغرور ګرځېدې او زه به نه صبرېدم

الله دي ما خاوري کي اوسې ژوندی جانانه
ژوند مي له تا قربان سه ای هلمندی جانانه
بیا دي هم مخ وا نړوی بې اوره وسوځېدم

آخیر چي ستا پر شونډو انکار انکار پاته سو
زما دا ټوله عمر یو انتظار پاته سو
پردېس پردېس ژوندون ته په سلګو وژړېدم

۱۳۸۴\۱۱\۲۳

افسوس

وطنــــه ځنګــــه دي او لاد دی اتحـــــاد نــــه غــــواړي
ځکــــه پــــر خولــــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبــاد نـــه غــــواړي

داځــــه پــــه وســــوه افغـــاني بلـــبلان داســـي نـــه وه
بهـــار کـــي هـــر خـــوا الوتـــل پـــه خـــزان داســـي نـــه وه
اوس يې خو ښ کـار د هـر صياد دی ژوند آزاد نه غـواړي
ځکــــه پــــر خولــــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبــاد نـــه غــــواړي

زمـــا ترځنګــــه ای بـــې ننګـــه نـــور مـــي مـــه زوروه
د ېـــر ســـتړی ســـوی يـــم لـــه جنګـــه نـــور مـــي مـــه زوروه
بـــس دی وطـــن زمـــا بربـــاد دی نـــور فســـاد نـــه غـــواړي
ځکــــه پــــر خولــــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبــاد نـــه غــــواړي

خپـــل يـــې هـــر کـــور تـــه اســـانتياوي د تعلـــيم پـــوره کـــړې
زمـــا د مکتـــب پـــه ســـوځيدو هيلـــي غلـــيم پـــوره کـــړې
زمـوږ هـر اُستاد لکـه رشـاد دی څـوک يې ښاد نـه غـواړي
ځکــــه پــــر خولــــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبــاد نـــه غــــواړي

چـــي شـــپه او ورځ مـــي کـــړوې دا بـــه مـــي کلـــه هېـــر ســـي
ورور مـــي پـــه ورور حـــلا لـــوې دا بـــه مـــي کلـــه هېـــر ســـي
زمـــا زړګـــي تـــه اتـــک يـــاد دی بـــل جهـــاد نـــه غـــواړي
ځکــــه پــــر خولــــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبــاد نـــه غــــواړي

پرېـــږدی يـــاران و چـــي پـــه غرونـــو کـــي ســـاده اوســـمه
د يـــو غـــدار غونـــدي پـــه لـــوړ بلـــډينګ کـــي نـــه اوســـمه
ګـــوره د ده ســـره ســـواد دی جـــوړ هيـــواد نـــه غـــواړي

ځکـــه پـــر خـــو لـــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبـــاد نـــه غـــواړي

ای د پـــــر دېس د ماشـــــوم تـــــو ب د ورځـــــو شـــــپو وطنــــه
ســــتا د بچيــــانو پــــه کومــــک وران کــــړې پــــردو وطنــــه
ډېـــــرو خـــــو ړلـــــی اعتمـــــاد دی انتقـــــاد نـــــه غـــــواړي
ځکـــه پـــر خولـــه زمـــا فريـــاد دی تـــا آبـــاد نـــه غـــواړي

۱۳۸۵\۲\۱۰

اشنا په ياد يې لره

زمـــا يـــو ورور د هغـــه بـــل غونـــدي پـــه بـــم وا لـــوزي
ښـــکلې ځـــواني لـــري د ګـــل غونـــدي پـــه بـــم وا لـــوزي
هلتـــه بـــه پـــوه ســـې چـــي د خپـــل لاســـه دي اور اخســـتی
اســـلام آبـــاد چـــي د کابـــل غونـــدي پـــه بـــم وا لـــوزي

۱۳۸۲\۲\۲۰

ارواح ښاد عبدالصمد روحاني ته

لــه دُنیــا تللــی روحـــاني پــر دغــه لار نــه راځــي
پــه دې پــوهیږم بیــا مــي هــم زړه تــه قــرار نــه راځــي
پــه دا ســي ظلــم دي جــامي ورتــه پــه وینــو ســري کــړې
لکــه پــر تــا چــي تــر قیامتــه د مــرګ وار نــه راځــي

په یادکي سلګۍ

دا حقیقـــت دی پـــه وعـــده دی مرګـــی
خـــو ګـــران لحـــد تـــه ارمـــاني تللـــی دی
هلمنـــد ســـلګۍ پـــه وچـــو شـــونډو وهـــي
چـــي یـــي لـــه غیـــرې روحـــاني تللـــی دی

د انســـان وینـــه بـــې ارزښـــته ګڼـــي
د وحشـــت زړه راپانـــدي نـــه یخېـــږي
د ارمـــانو نـــو جنـــازي وتلـــي
د اُمیـــدونو خـــو نـــوم نـــه یـــادېږي
لکـــه ماشـــوم دوســـت دُښـــمن نـــه پیژنـــي
د مـــرګ وزر لانـــدي مـــو ژونـــد پټېږي
دا ســـي ګنـــاه روحـــاني نـــه وه کـــړې
چـــي پـــه ســـزا کـــي یـــي لحـــد رســـېږي

بـــې وســـه اوښـــکي مـــي لـــه ســـترګو څـــاڅي
پـــه دې پلمـــه چـــه د زړه غـــم کمېـــږي

پرحـــق وینـــا یـــي جنـــازه ســـوه رهـــي
پـــر حقیقـــت یـــو قربـــاني تللـــی دی
هلمنـــد ســـلګۍ پـــه وچـــو شـــونډو وهـــي
چـــي یـــي لـــه غیـــرېي روحـــاني تللـــی دی

د خپـــل ولـــس پـــر ببوزلیـــو بانـــدي
پـــه چیغـــو چیغـــو ژړیـــدی روحـــاني
ځـــان یـــي شـــریک د بـــل پـــه غـــم کـــړ ګڼـــی
چـــي کلـــه کلـــه مـــي لیـــدی روحـــاني
د ســـولي امـــن پـــه ارمـــان بـــه وو تـــل
د جنـــګ پـــه اور کـــي ســـوځیدی روحـــاني
زمـــوږ خلـــک ولـــي پـــر مختـــګ نـــه غـــواړي
داســـي بـــه مـــا تـــه وېغیـــدی روحـــاني
چـــي یـــي پـــه ټولـــه ژونـــد لیـــدلی نـــه وو
لـــه هغـــو هـــم نـــه وو پـــردی روحـــاني

نـــه یـــي غوښـــتله د وطـــن تبـــاهي
نـــه لـــه دُنیـــا نـــه تـــاواني تللـــی دی
هلمنـــد ســـلګۍ پـــه وچـــو شـــونډو وهـــي
چـــي یـــي لـــه غیـــرېي روحـــاني تللـــی دی

روحـــاني وړی بـــه دي وي دا ارمـــان
چـــي د دوســـتانو ډک وطـــن پاتـــه ســـو
د صـــداقت بـــدل یـــي داســـي درکـــی
هغـــه پرهـــر دي پـــر بـــدن پاتـــه ســـو

هغـــه هلمنـــد چـــي يـــي ثـپـــې وهلـــې
چـــي کلـــه تـــه ولاړي غمجـــن پاتـــه ســـو
اوس پـــه تصـــوير دي تنـــده نـــه مـــاتېږي
ســـتا راســـره آخيـــر ديـــدن پاتـــه ســـو
يـــاد دي تـــازه ســـاتمه وخـــت دي تيرســـي
زه وايـــم کلـــی درنـــه نـــن پاتـــه ســـو

پـــردېس پـــه دې خبـــره پـــوه ســـوم ســـهي
ځـــوان پـــه مرمـــۍ د نـــاځواني تللـــی دی
هلمنـــد ســـلګۍ پـــه وچـــو شـــونډو وهـــي
چـــي يـــي لـــه غيـــرېي روحـــاني تللـــی دی

۱۳۸۷\۳\۲۱
د شپې يو ه بجه

خوب

چـــي ســـم بيـــده پـــه خـــوب دي ويـــنم يـــاره
تصـــوير دي زمـــا ســـترګو تـــه وړانـــدي راســـي

ویښ سم له داسي ښکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلګۍ او ساندي راسي

څو مره اثر دي وو په دوو سترګو کي
د ژوندون لاره يې کړه ورکه رانه
يوه خوږه خاطره خوب کي اشنا
شپه تر سهاره يې کړه ورکه رانه
زما اُميد زما د ژوند خوشحالي
بس بې اختياره يې کړه ورکه رانه
شهيد ارمان ته مي دُعا زده کړي
خو تر مزاره يې کړه ورکه رانه
جانانه دغه ستا د کلي کوڅه
په څو څو واره يې کړه ورکه رانه
خپل او پردي به مي کتله پکښي
د زړه هنداره يې کړه ورکه رانه
ما دي کيسه ليکل د ښکلو سترګو
پس له تکراره يې کړه ورکه رانه
آخير مجبوره ژړيدو ته سومه
بل هره چاره يې کړه ورکه رانه

د يار د حُسن ياغيتوبه ولي
زړګي مي ستا تر تاثير لاندي راسي
ويښ سم له داسي ښکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلګۍ او ساندي راسي

کلونـــه و ســـوه زمـــا پـــه زړه کـــي اوســـي
یـــار نـــا خبره دی کـــه نـــه پـــو هیـــږي
هـــر قـــدم ږدي د زړه پـــر ســـر دا ښـــکلي
د خپـــل ښـــکلا پـــه قـــدر څـــه پـــو هیږي
شـــو نډي انکـــار کـــوي خـــو ســـترګي دي نـــن
پـــه زړه راکښـــونکي اشـــاره پـــو هیږي
غـــوږ یـــې نیـــولی تـــر ســـهاره پـــوري
ســـتوري د مینـــي پـــه کیســـه پـــو هیږي
اوس هیـــرول یـــې نـــا ممکن ګڼمـــه
کلـــه مـــي زړه پـــه بهانـــه پـــو هیږي
زمـــا و مـــرګ تـــه رقیـــب مـــه رالیـــږه
پـــه دې خبـــره دي بانـــه پـــو هیږي
د اوس پـــه ښـــکلو کـــي پـــه ســـلو کـــي یـــو
ســـته پـــه ســـپیڅلې یارانـــه پـــو هیږي
چـــه ســـتا غـــرور مـــي پـــه مجبـــوره زړګـــي
نـــور څـــه کـــوي یـــو الله (ج) ښـــه پـــو هیږي

پـــر مـــا رانغلـــې لیونتوبـــه ولـــي
غمونـــه ټـــول راپـــوري خانـــدي راســـي

ویښ ســـم لـــه داســـي ښـــکلي خوبـــه ولـــي
پـــر خولـــه د غـــم ســـلګۍ او ســـاندي راســـي

لکـــه شـــبنم د ګـــل پـــر مـــخ بیـــده وم
لکـــه خپـــل مینـــه د ښـــکلا ســـره وم
مـــوږ ماشـــومان وو لوبېـــدلو بـــاغ کـــي

زه درنه پټ د ونو خوا سره وم
چا راته وویل سته سنګسار مینه کې
حیران ولاړ د زړه د رزا سره وم
نه مې د مینې ناز ادا پیژندل
نه یې مخ سوی د سزا سره وم
دا خلک څومره مهربان ښکاریدل
زه یې پرې ایښی د اشنا سره وم
خو شپه د سترګو رپ کې تیره سوله
سهار د فکر او سودا سره وم
راسه دې خوب ته کوم تعبیر ورکوې !
غاړه غړۍ یاره له تا سره وم

خاوري ایرې سوې مئینتوبه ولې
پر مخ مې مړې اوښکې څلاندې راسې
ویښ سم له داسې ښکلي خوبه ولې
پر خوله د غم سلګۍ او ساندې راسې

انسانیت تر سرلیک لاندې یاره
د ښتنې مینې سوګند غواړمه
یوه شېبه د جدایي چې راځي
په مرګ خوشحال یم کله ژوند غواړمه
چې مې د زړه کورته نفرت راولي
د هغې ژبې کلام بند غواړمه
د محبت نه جوړه سوې دُنیا

د مينــــــي نـــــوم پکښــــي بلنـــــد غوارمـــــه
کلـــــه نــــا کلــــه مــــي ماشــــوم زړه وايـــــي
جانانـــــه خــــوب دي پـــــر مړونـــــد غوارمـــــه
اوس يــــــاراني تــــــه دي زړه کيــــــږي کـــــه نــــه
د هـــــو يــــا نـــــه ځـــواب ځرګنـــد غوارمـــــه
کـــــه ســــوې منکـــــر د مينــــي ځـــم بــــه درنــــه
پـــــر دېس رخصـــت لــــه تـــول هلمنـــد غوارمـــــه

ختمــــوې زمـــــا د ژونـــــدون لوبــــه ولــــــي
غـــــم بــــه دي يـــــاره پـــــه زړه بانــــدي راســــي
ويښ ســـم لـــــه داســـي ښـــکلي خوبـــه ولــــــي
پــــر خولـــه د غـــم ســــلګۍ او ســــاندي راســـي

۱۳۸۵\۳\۲۸

مه را ځه

خپلــې را تـــه وويــل نـــور زمـــا ديـــدن تـــه مـــه را ځـــه
بـــس دی ای زړګيـــه د اشـــنا ديـــدن تـــه مـــه را ځـــه

خپلـــې را تـــه وویـــل مـــه را ځـــه قـــدم تـــر شـــا پرېـــږده
وران مـــــي یادګارونـــــه کـــــه او لاره د وفـــــا پرېـــــږده
مینـــه څـــه تـــه وایـــي ښـــکلی نـــوم پـــرې د ســـودا پرېـــږده
ټـــوکي یـــي و نـــه ګڼـــې ربښـــتیا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه
بـــس دی ای زړګیـــه د اشـــنا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه

خپلـــې را تـــه وویـــل زمـــا زړه کـــې دي محبـــت نســـته
ګرانـــه دي یـــاري ده ګرانـــه جیـــب کـــې دي دولـــت نســـته
هـــر څـــه پـــه پیســـو دي دلتـــه مینـــه حقیقـــت نســـته
نـــن دي الله خیـــر کـــړي ســـبا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه
بـــس دی ای زړګیـــه د اشـــنا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه

خپلـــې را تـــه وویـــل نـــه وا کـــدار دي د وربـــل ګـــڼم
نـــه مـــې خپلـــولای ســـې نـــه دي زه دومـــره اتـــل ګـــڼم
بـــل وار چـــې را ځـــې همدغـــه ځـــای کـــې دي اجـــل ګـــڼم
وا وره د رقیـــب نـــه بـــې پـــروا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه
بـــس دی ای زړګیـــه د اشـــنا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه

خپلـــې را تـــه وویـــل ای زړګیـــه اوس هـــو ښـــیار ســـولې
دا یـــــې نتیجـــــې پـــــه یـــــارۍ د اعتبـــــار ســـــولې
ختمـــــې دي پردېســـــه مرحلـــــې د انتظـــــار ســـــولې
مـــړ کـــه ســـوم پـــه چیغـــو پـــه ژړا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه
بـــس دی ای زړګیـــه د اشـــنا دیـــدن تـــه مـــه را ځـــه

۱۳۸۴\۹\۲۱

قاتلي سترګي

ژوند مـــي ســـو تبــاه تبــاه تــا را تـــه خنـــدلي دي
مـــه ګـــوره اشـــنا اشـــنا ســـترګي دي قـــاتلي دي

ټـــو ل د ګلســـتان ګـــلان مـــخ تـــه دي حيـــران ســـو لـــه
پـــاڼي پـــاڼي ولويـــدل بـــې وختـــه خـــزان ســـو لـــه
ســـتا لـــه دې ښـــکلا ښـــکلا يـــاره شـــرميدلي دي
مـــه ګـــوره اشـــنا اشـــنا ســـترګي دي قـــاتلي دي

زه دي کـــرم ايـــره ايـــره يـــو نظـــر کاتـــه بانـــدي
رحـــم ولـــي نـــه کـــوې زمـــا بـــې وســـه زړه بانـــدي
ګـــرځم پـــر صـــحرا صـــحرا پاتـــه را نـــه کلـــي دي
مـــه ګـــوره اشـــنا اشـــنا ســـترګي دي قـــاتلي دي

در بـــه ســـم پـــه هغـــه ورځ ســـره اور کـــي کـــه لاره وي
دا رتـــه بـــه ســـم پـــو رتـــه زه مـــرګ کـــه ســـتا لپـــاره وي
وا يمـــه صـــفا صـــفا هـــر څـــه مـــي منلـــي دي
مـــه ګـــوره اشـــنا اشـــنا ســـترګي دي قـــاتلي دي

خـــداى دي را نـــه هيـــر مـــه کـــړه اوســـې مـــي د زړه کـــور کـــي
خـــداى دي تـــل آبـــاد لـــري تـــه چـــي يـــې هغـــه کـــور کـــي
مـــا وکـــړه دُعـــا دُعـــا تـــا آمـــين ويلـــي دي
مـــه ګـــوره اشـــنا اشـــنا ســـترګي دي قـــاتلي دي

دا وینـــا مـــي وا وریـــده ښــه لـــه درنـــو خلکـــو نـــه
ســـر ســـه د پـــرد ېس قربـــان تـــل د هغـــو خلکـــو نـــه
څـــوک چـــي د وفـــا وفـــا لاره بانـــدي تللـــي دي
مـــه ګـــوره اشـــنا اشـــنا ســـترګي دي قـــاتلي دي

۱۳۸۴\۱۰\۱۱

وصیت

پر لار دي د را تلو کوم وژلی انتظار
جانانه بې وفا یو ځل مې را سه تر مزار

قسم د نه را تللو که دي کړي ما خبر کړه
نن ورځ دي هم پر ما په انتظار کي مازدیګر کړه
که ستا تر را تلو پوري زما روح نه سو حصار
جانانه بې وفا یو ځل مې را سه تر مزار

ارمان د خندېدو به دي وي زما پر زړګي پاته
را ځي به په خندا لاسونه پورته که دُعا ته
چي خدای مې ګناه وبخښي زه ډېر یم ګناهکار
جانانه بې وفا یو ځل مې را سه تر مزار

ستم را باندي ډېر وکه خو نن بله ورځ نه
منم ستا په سینه کي دی د کاڼي غوندي زړه
په خپله ملامت یم چي په تا کړم اعتبار
جانانه بې وفا یو ځل مې را سه تر مزار

چي نه را ځي اشنا ډېره ترخه ده زندګي
په ژوندکي مي را غلې اوازه ده د مرګي
پر شونډو چي دي بیا را غله لفظونه د انکار
جانانه بې وفا یو ځل مې را سه تر مزار

خولې د زکندن مې سوې پر مخ باندي را ماتي
زه ځمه ته پاتېږې اندېښني مې سو لې زیاتي

خوکاشکي ستا پر سر یې وای وژلی په سنګسار
جانانه بې وفا یو ځل مي را سه تر مزار

اوس ستا د لاسه ستا د مخ لیدو اجازه نسته
پر قبر بیا زما د ژړېدو اجازه نسته
ماشوم زړه دي ماشوم غوندي په خپله کړه قرار
جانانه بې وفا یو ځل مي را سه تر مزار

تر مرګه رسیدلی چي ستا سترګو دی ویشتلی
دُعا به ورته دومره کړې چي ثومره دي رټلی
وژلی ستا غمونو دی پردېس نه وو بیمار
جانانه بې وفا یو ځل مي را سه تر مزار

۱۳۸۲\۵\۱۲

اُمید

لا وار په وار پسې زیاتېږي
ستا په لیدو د نظر تنده
ستا ادا ګاني مې خوښېږي
د خماري سترګو خاونده

چې را ته وګورې نه ګورم
طاقت دې نه لرم د سترګو
د خنجرونو نه ځان ژغورم
زړه به ساتم د بڼو غبرګو
دلته زخمي زړه نه جوړېږي
د مرهمونو لار سوه بنده

کرکه سېځې د مینې اوره
زموږ په زړونو کې بل اوسه
د اشنا نوم د زړه ټکوره
تل مې پر شونډو غزل اوسه
په رمز د مینې چې پوهېږي
تر هغو جار سه زما ژونده

نور درته هیڅ ویلای نه سم
پر ما له خپله ځانه ګرانه
کله به یو ځل در په زړه سم

دا را ته ووایه جانانه
چې تیر وختونه را یادېږي

خود به دا ورځي وي بې خونده

ځه چې کوې خوښه دي خپله
وخت لاس تړلی په لاس درکړم
کاشکي خبر وای د اوله
بې وفا وروسته دي خبر کړم
چې زړه دي زما سره اوسېږي
پردېس مه ځه د هلمنده

ستا ادا ګاني مې خوښېږي
د خماري سترګو خاونده

لاوار په وار پسې زیاتېږي
ستا په لیدو د نظرتنده
ستا ادا ګاني مې خوښېږي
د خماري سترګو خاونده

۱۳۸۵\۱۲\۱۰

د غمونو جنازې

د غمو جنازې با سي
تر خوړه خندا دي جار سم
که دي دوې سترګي پنا سي
ليونيانو کي به شمار سم

د رقيب په مخ کي يو ځل
د اشنا ناره که
پر ما توره شپه رڼا که
پر ده سپينه ورځ تياره که
ټينګه غيږه را که ياره
ته لمبه سه ما ايره که
ډېر غمونه را نه وا خله
لږ يادونه را سره که
د غوصې منځ کي خندا دي
زما ژوند ته خاطره که
مينه پټه سا ته زړه کي
خو نازونه يې ښکاره که
بيا مي وسوځه بې اوره
بيا هغسي اشاره که

که لا زيات ته دي ښکلا سي
يا به ورک يا به بيمار سم

که دي دوې سترګي پنا سي
ليونيانو کي به شمار سم

ټینګیدلای ورته نه سم
چې دې ښکلي اننګي سوه
په خاطر دې را ته ګرانه
ډېره ګرانه زندګي سوه
پنا کیږم دې له سترګو
چې بانه یې ټول جنګي سوه
د خانۍ دې مبارک سه
زما خوښه ملنګي سوه
په دُعا باندې مې ستړي
دوه لاسونه د زړګي سوه
په زړګي کې مې اوربل دی
په هوا پورته لوګي سوه
صداقت تې ماته ورکړه
زور وره دې ټګي سوه

چې د هجر شپه سبا سي
پوه په قدر د سهار سم
که دې دوې سترګي پنا سي
لیونیانو کې به شمار سم

ملامت یمه بې حده
ډېر غلط وم پوهیدلی
پیژندل دې ځکه ګران وه
ځان مې نه وو پیژندلی

قناعت مې زړه ته ورکې
نه خپل کیږي دغه ښکلی
خپل غریب ژوند ته مې پام سو
زما له سره عقل تللی
په کوڅو کې نه ځایېږم
ډک له کبره دی ستا کلی
را ته ووایاست ملګرو
چا زما اشنا لیدلی ؟
عادتونه یې اغزي دي
مخ یې ګل دی غوړیدلی

که مې تللی اشنا را سي
زه به مور په انتظا سم
که دي دوې سترګي پنا سي
لیونیانو کې به شمار سم

ستا ځواني دي خاوري نه سي
ستا دیدن خوږه شېبه ده
ستا را تلل مې خوشحالي ده
ستا بېلتون د اور لمبه ده

ستا دي سترګو ته را نجه سم
ستا بڼو نه مې توبه ده
ستا د یاد باغچه مې زړه کې
ستا دیدن باندي اوبه ده
ستا قدم ته سومه خاوري

ســــــتا ثــــــه خامــــــه تجربـــــه ده
ســــــتا د زړه خوښـــــه چلیـــــــړي
ســــــتا د حُســـــــن دبدبـــــه ده
ســــتا پـــــه یـــاد کــي مـــي ځـــان هیـــر دی
ســــتا پـــــه مینـــــه کـــي جذبـــــه ده

ســــــتا ملګـــــري دي وفـــــا ســـــي
ســـــتا جفـــا نـــــه دي اوزګـــــار ســـم
کـــــه دي دوې ســـــترګي پنـــــا ســـــي
لیونیـــــانو کـــــي بـــــه شـــــمار ســـم

د هلمنـــــــد د ســـــیند پـــــر غـــــاړه
ثـــــه خـــــوړې کیســـــې د مینـــــي
درتـــــه یـــــاد دي کـــــه دي هیـــــر دي
د ســـــپین مــــــخ خبــــري ســــپیني
چــــي یــــو ځــــای بـــه ســـره ناســـت وو
هغـــــــه ورځــــــي وې رنګینـــــــي
اوس بــــــــلا را غلــــــــې هلتــــــــه
مــــــدام خـــــوري د انســــــان وینــــــي

ثــــو ځوانــــــان یـــــې کـــــړه پـــــه نښـــــه
ثـــــو یـــــې تیـــــر کړلـــــه تـــــر ســـــتوني
پـــــه لمبـــــو کـــــي ګـــــلاب ســـــوځي
غـــــــــوټۍ ژاړي ارمـــــــــانجني
تـــــل پـــــه یـــــو بـــــل پســـــې اورم

اعلانونــــــــــــــه دي د مړينــــــــــــــي

خـــــوار زړګـــــی مـــــي پـــــه ژړا ســـــي
خـــــوار پـــــردېس څنګـــــه قـــــرار ســـــم
کـــــه دي دوې ســـــترګي پټـــــا ســـــي
ليونيـــــانو کـــــي بـــــه شـــــمار ســـــم

۱۳۸۶\۵\۵

وژړېدو

چـــــي واک د ځـــــان نـــــه لـــــري
د ژونـــــد ارمـــــان نـــــه لـــــري
درد يـــــي درمـــــان نـــــه لـــــري
د هغـــــه چـــــا نـــــه را جـــــلا ســـــه

زړه بســـم الله کـــه پـــه خنـــدا ســـه

کـــــه خوشــــــحالي چيــــــري وي
مــــا تـــــه يــــي را کــــړه خدايــــه
کـــــه پســــــرلي چيــــــري وي
مــــا تـــــه يــــي را کــــړه خدايــــه
تښـــــي ګريـــــوان نــــــه لــــــري
وطـــــن ګـــــلان نــــــه لــــــري
صـــــبر پـــــر کړونـــــو د الله ســـــه
زړه بســـم الله کـــه پـــه خنـــدا ســـه

چـــــــي د پيســـــــــو لپـــــــاره
دُنيــــا کــــي ژونــــد تيــــر وي
د خپـــــــل فايـــــــدو لپـــــــاره
دُنيــــا کــــي ژونــــد تيــــر وي
ژونــــد يــــي عنــــوان نــــه لــــري
چــــي يــــو جانـــــان نــــه لــــري
پـــــر هغـــــو ورانـــــه دا دُنيـــــا ســـــه
زړه بســـم الله کـــه پـــه خنـــدا ســـه

اوس لاس تړلــــــــــــي يمــــــــــــه
پـــــــــــه زولنـــــــــــو د ازل
يـــــو ځـــــل بـــــه ونـــــازېږم
پـــــــه ګـــــل غنچـــــــو د ازل
حاجـــــت بيـــــان نــــــه لــــــري
اُميــــد تــــاوان نــــــه لــــــري
وژړيـــــــدو د خپلـــــــه لاســـــــه

زړه بســـــم الله کـــــه پــــه خنــــدا ســــــه

د ښـــــــکلي مـــــــخ کتوتـــــــــه
نــــــــن بهانــــــــه جـــــــوړوم
د حُســــــــــن دي لمبوتـــــــــــه
نــــــــن بهانــــــــه جـــــــوړوم
ســــــترګي ګُمـــــان نـــــه لــــــري
د ليـــــــدو تـــــوان نـــــه لــــــري
اوس مبـــــارک دي د ښـــــکلا ســـــه
زړه بســـــم الله کـــــه پــــه خنــــدا ســــــه

د چــــــا نظــــــــر وخــــــوړل
مـــــــــازديګري پرد ېســـــــــــه
د غــــــــم لښـــــکر وخــــوړل
مـــــــــازديګري پرد ېســـــــــــه
رحـــــــم جهـــــــان نـــــه لــــــري
ګنـــــاه افغـــــان نـــــه لــــــري
وطنـــــه چـــــا ويـــــل کـــــربلا ســـــه
زړه بســـــم الله کـــــه پــــه خنــــدا ســــــه
۱۳۸۲\۵\۳

ستمګر

درســــــره مينـــــه کـــــوم مـــــه کــــړه ظلمونـــــه
د ورځـــــي تـــــه نـــــه را ځـــــې د شــــپې خـــــو بونـــــه

صـــبر مـــي نـــور د زړګــــي نســــته دلبــــره
مــــا څــــه ګنــــاه کــــړي ده يــــم نــــا خبــــره
ولــــي دي بنــــد کــــړل پــــر مــــا خپــــل ديدنونــــه
د ورځــــي تــــه نــــه را ځــــې د شــــپې خــــو بونــــه

پــــوه ســــو لــــه خلــــک يــــاره زمــــوږ پــــه مينــــه
چــــي ســــتا پېغــــور را کــــوي مــــا کړوينــــه
کلــــي تــــه کلــــه را ځــــې تيــــر ســــوه کلــــو نــــه
د ورځــــي تــــه نــــه را ځــــې د شــــپې خــــو بونــــه

ســــترګي مــــي ســــرې وګــــوره ډېــــر مــــي ژړلــــي
غمګينــــي ښــــکاري کــــوڅې زمــــوږ د کلــــي
مــــرګ را پســــې دی پرېــــږده دا ســــي خويونــــه
د ورځــــي تــــه نــــه را ځــــې د شــــپې خــــو بونــــه

د نــــن نــــه پــــس مــــي اشــــنا دا فيصــــله ده
پردېســــه جنــــګ نــــه کــــوم يــــو ه ګيلــــه ده
کــــه نــــه را ځــــې مــــه را ليــــږه ســــلامونه
د ورځــــي تــــه نــــه را ځــــې د شــــپې خــــو بونــــه
۱۳۸۵\۳\۶ د هلمند د سيند غاړه

مننه

کــــور دي ودان ببلتونــــه ښــــه دي کــــړي
چــــي مــــي اشــــنا نــــه را پــــر بــــېږدې کلــــي تــــه
د نــــازولو نــــه خوبونــــه اخلــــي

د غـــم بـــــلاوي ولويــــدې کلـــــي تــــه

پـــه تـــورو غرونـــو کـــي يـــي ژونـــد کړي دی
د ښـــــار ګردونــــو ســــره نــــه دی بلــــد
لــــه اننګــــو يــــي معلــــومېږي دا ســــي
چـــي لـــه غمونـــو ســـره نـــه دی بلـــد
پـــه تـــورو ســـترګو تـــور را نجـــه لګـــوي
د تورتمونــــــو ســــــره نــــــه دی بلـــــد
لمبـــي د مينـــي يـــي پـــر زړه را تـــاو دي
نـــورو اورونـــو ســـره نـــه دی بلـــد
يـــار مـــي د ګـــل ســـره مجلـــس خوښـــوي
د نفرتونــــو ســــره نــــه دی بلــــد

زمـــا پـــر لـــور چـــي قدمونـــه اخلـــي
ډېـــر يـــم خفـــه چـــي را ځـــي دې کلـــي تـــه
د نـــــازولو نــــه خوبونــــه اخلــــــي
د غـــم بـــــلاوي ولويــــدې کلـــــي تــــه

د زړه پرهــــر ورتــــه ښــــوولای نــــه ســــم
اشــــنا زهيــــر بــــه ســــي پريشــــانه بــــه ســــي
د خوشــــحاليو نــــه بــــه ليــــري ولاړ ســــي
پــــر خپــــل خنــــدا بانــــدي پښــــيمانه بــــه ســــي
کــــه يــــي زمــــا ســــترګو تــــه وکتلــــه
دی بــــه هــــم وژاړي ناتوانــــه بــــه ســــي

اشنا د خپله حاله نه خبروم
زما په غم کي ورک له ځانه به سي
زموږ د کلي حالات دا سي وايي
هديره جوړه کوڅه ورانه به سي

هر څوک اغزي پرېږدي ګلونه اخلي
هر چا را وړي دي فايدې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي
د غم بلاوي ولويدې کلي ته

هغه وخت غواړم د يار سر په امان
د کلي منځ کي چي جګړه ووينم
يو د خپل ژوند ارمان ته فکر وړي
ورته د بل لاس کي چاړه ووينم
لمونځ په جماعت کړي د انسان غوښي خوري
زورېږم ډېر چي دا کړه وړه ووينم
زه هم له ژونده مرور ګرځمه
چي تر ځان ښکلي ځوانان مړه ووينم

را کړئ خنجر څيرم سينه د قاتل
چي يي له رحمه خالي زړه ووينم

د بل د غمه چي خوندونه اخلي
خدايه هغه کړې بې پردې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي

د غم بلاوي ولوېدې کلي ته

موږ د انصاف څخه بې برخې خلک
موږ د انسان د زړه احساس وژلی
موږ پرې زړګی د خپل دښمن یخ کړی
موږ سکنی ورور په اخلاص وژلی
موږ د تیارو سره ژوندون خوښوو
موږ بل څراغ په دغه لاس وژلی
زموږ نازولی د دې پاکې خاورې
موږ د پردیو په شاباس وژلی
موږ یرغلګر سره احتیاط کړی دی
موږ خپل ولس دی عام و خاص وژلی

موږ ته به بیا څوک کفنونه اخلي
موږ کړي خرابې ارادې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي
د غم بلاوي ولوېدې کلي ته

سهار له توري شپې خپلواکه نه دی
په غم لړلی مازدیګر تیرېږي
شبنم ترګله پوري نه سي را تلای
خو تل باروت ورته پر سر تیرېږي
که یار مې دا حال له نږدې و ویني
غم بې پر زړه او پر ځیګر تیرېږي
نو ځکه نه غواړم دیدن د اشنا

پـــر مـــا قیامـــت پـــر ده اختـــر تیرېـــږي
بېلتونـــه تـــه بـــه ورتـــه دا ســـي وايـــې
خوشـــــحاله ژونـــــد پر دلاور تیرېـــــږي

چـــي د پـــر دېس اشـــنا خطونـــه اخلـــي
زړه بـــې بیـــا نـــه ســـي را نـــږدې کلـــي تـــه
د نـــــازولو نـــــه خوبونـــــه اخلـــــي
د غـــم بـــلاوي ولویـــدې کلـــي تـــه

۱۳۸۷\۷\۱۴